★ ΣΚΑΠΟΥΛΑ

Αυτοοργανωμένο μαθητικό περιοδικό | Τεύχος 1 | Φλεβάρης 2011
Διανέμεται δωρεάν, με ελεύθερη συνεισφορά.

website: skapoula.espivblogs.net
επικοινωνία/συμμετοχή/ανώνυμες απειλές: skapoula@espiv.net

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

about

Το περιοδικό Σκαπούλα είναι ένα αυτοοργανωμένο μαθητικό εγχείρημα για την προώθηση των ελευθεριακών ιδεών. Εκδίδεται από συνέλευση όπου όλες οι αποφάσεις λαμβάνονται από κοινού χωρίς οποιαδήποτε μορφή ιεραρχίας. Ο αντί-ιεραρχικός μας χαρακτήρας αντικατοπτρίζει την αντίσταση προς οποιαδήποτε μορφή εξουσίας προωθώντας πρακτικές αυτοοργάνωσης και συλλογικότητας. Τασσόμαστε ενάντια σε κάθε είδους διακρίσεις, και βρισκόμαστε σε κάθετη ρήξη με τον κομματικό θεσμό και τους «καθοδηγητές» και «σωτήρες» της κοινωνίας. Ότι κάνουμε είναι σύμφωνα με τις δικές μας ικανότητες και αρνούμαστε κάθε είδους καλοθελητές και σπόνσορες.

ΧΩΡΙΣ ΣΠΟΝΣΟΡΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΚΕΡΔΟΣ
DIY ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Επικαιρότητα

Εξέγερση στην Αίγυπτο

Οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν την Τρίτη 25 Ιανουαρίου έπειτα από κινητοποίηση μέσω του διαδικτύου (το οποίο στη συνέχεια το καθεστώς φίμωσε). Ο κόσμος της Αιγύπτου αντιλαμβανόμενος τη σημασία της εξέγερσης στην Τυνησία, αλλά και τις εξελίξεις σε γειτονικές χώρες της Βόρειας Αφρικής, εξεγέρθηκε διαδηλώνοντας ενάντια στο καθεστώς Μουμπάρακ χτισμένο τόσα χρόνια σε βασανιστήρια, κυνήγι και καταστολή αντιφρονούντων, στη φτώχεια, στη διαφθορά και την ανεργία, πιστό στις επιταγές των ισχυρών της γης. Το επιτελείο της πολιτικής εξουσίας, επιβάλλει απαγόρευση κυκλοφορίας, φίμωση των τηλεπικοινωνιών ενώ πάνω στον πανικό τους αρκετοί αξιωματούχοι εγκαταλείπουν τη χώρα.

Ενώ οι διαδηλώσεις συνεχίζονται, το καθεστώς εμποδίζει και διακόπτει την πρόσβαση στο διαδίκτυο σε μια απελπισμένη προσπάθεια να σταματήσει την εξέγερση που μαίνεται. Τα μπλοκαρίσματα ιστοσελίδων είναι τόσα πολλά που μπορεί να λεχθεί ότι ουσιαστικά η κυβέρνηση έχει κατεβάσει το διακόπτη του ίντερνετ, και δεν αφήνει κανέναν εντός των συνόρων να το χρησιμοποιήσει για κανένα σκοπό. Ενδεικτικά έχουν μπλοκαριστεί οι ιστοσελίδες Wordpress, wikileaks, twitter, όλα τα indymedia, youtube, hotmail, yahoo, καθώς και αμέτρητα άλλα σάιτ.

Μέχρι αυτή τη στιγμή έχουν πεθάνει περίπου 150 άτομα (και μπάτσοι και διαδηλωτές) από τις άγριες συγκρούσεις στους δρόμους, όπου έχει κατέβει και ο στρατός για να βοηθήσει την αστυνομία στο έργο της. Μέτρα απαγόρευσης κυκλοφορίας είχαν αναγγελθεί, αλλά ο λαός παρέμεινε ανυπάκουος και ανυπότακτος, κατεβαίνοντας μαζικά στο δρόμο παρά τις απαγορεύσεις και τις διαταγές. Χαρακτηριστικά το υπουργείο εσωτερικών της Αιγύπτου έλεγε πως “δεν θα επιτραπεί καμία προκλητική ενέργεια, συγκέντρωση διαμαρτυρίας, πορεία ή διαδήλωση” μα παρόλα αυτά οι εξεγερμένοι κατέβηκαν στο δρόμο διεκδικώντας το δικαίωμα σε μια ζωή ελεύθερη και αξιοπρεπή.

Ο λαός στην Αίγυπτο εξεγείρεται ενάντια στη φτώχεια, την εξαθλίωση και την καταπίεση. Επιτίθενται σε τράπεζες, πολυτελή καταστήματα, κυβερνητικά χτίρια και τις δυνάμεις καταστολής με ξύλα, πέτρες, μολότοφ, και ότι άλλα μέσα διαθέτουν. Πολλοί μπάτσοι και φαντάροι έχουν εγκαταλείψει τα πόστα τους και έχουν ενωθεί με τους εξεγερμένους. Οι ισχυροί της γης τρέμουν μπροστά στην πιθανότητα να εξαπλωθεί αυτό που συμβαίνει σε χώρες της βορείου Αφρικής σε άλλες χώρες του κόσμου, και απαγορεύουν πορείες αλληλεγγύης (Ντουμπάι) και ενημέρωση για τα γεγονότα από το διαδίκτυο (Κίνα).

Αλγερία, Τυνησία, Αιγυπτος... τι θα ακολουθήσει;

Πέντε χρόνια μετα δηλώνουν ενοχή οι 7 από τους 8 βασανιστές της ΜΜΑΔ

Πέρασαν πέντε χρόνια μετά από ακόμα ένα περιστατικό αστυνομικής βαρβαρότητας όπου και πάλι οι μάσκες είχαν πέσει από το πρόσωπο της Αστυνομίας. Όταν δυο φοιτητές ξυλοκοπήθηκαν ανελέητα από οχτώ αστυνομικούς της ΜΜΑΔ και υπήρχε το σχετικό βίντεο (το οποίο βέβαια δεν έγινε αποδεχτό από το δικαστήριο με αποτέλεσμα να αθωωθούν). Πέντε χρόνια μετά επτά από τους οκτώ υπάνθρωπους αστυνομικούς ανάμεσά τους και μια γυναίκα αστυνομικός παραδέχθηκαν ενοχή.

Οι έξι παραδέχθηκαν ενοχή σε κατηγορίες επίθεσης και πρόκλησης πραγματικής σωματικής βλάβης ενώ η γυναίκα αστυνομικός παραδέχθηκε την κατηγορία της παράληψης αποτροπής κακουργήματος, δηλαδή, ενώ ήταν παρούσα στο επεισόδιο που εκτυλίχτηκε τα ξημερώματα της 20ης Δεκεμβρίου του 2005, δεν προέβη σε οποιαδήποτε ενέργεια για να αποτρέψει τους συναδέλφους της που διέπρατταν το αδίκημα της επίθεσης σε βάρος των δύο φοιτητών.

Αμείλικτο θράσος δείχνει ο αστυνομικός Κώστας Τούμπας ο οποίος είναι ο μόνος που δεν παραδέχτηκε ενοχή και η υπόθεση για τον συγκεκριμένο κατηγορούμενο θα προχωρήσει με ακρόαση.

Σημείωση ότι όπως ακούστηκε μετά από διαβουλεύσεις μεταξύ των δικηγόρων των κατηγορουμένων και του Γενικού Εισαγγελέα συμφωνήθηκε όπως αποσυρθεί η κατηγορία της σκληρής, απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης(!) και οι κατηγορούμενοι δηλώσουν ενοχή στις εναπομείνασες κατηγορίες οι οποίες αφορούν ηπιότερα αδικήματα και βεβαίως χαμηλότερες ποινές. Λες και δεν ήταν σκληρή και απάνθρωπη και εξευτελιστική η συμπεριφορά των αστυνομικών εκείνη την νύχτα προς τους δύο φοιτητές!

Οι κιντοποιήσεις στην Αγγλία δε λένε να σταματήσουν και καλά κάνουν!

Το νομοσχέδιο ψηφίστηκε από τη βουλή όπως αναμενόταν βέβαια, έστω και με κάποιους (αρκετούς) κυβερνητικούς βουλευτές να το καταψηφίζουν υπό των πίεση των διαδηλωτών απέξω, πηγαίνοντας κόντρα στη γραμμή του κόμματος τους). Έτσι, πολλοί νέοι απλά δε θα πάνε ποτέ πανεπιστήμιο, ενώ όσοι πάνε θα πληρώσουν ακόμα περισσότερα λεφτά, και άρα θα πάρουν ακόμα περισσότερα δάνεια, και άντε μετά να τα ξεπληρώσουν (εδώ δε μπορούν καλά-καλά να τα ξεπληρώσουν τώρα), μιας και πολλοί εξ αυτών είτε δε θα βρίσκουν δουλειά, είτε θα πληρώνονται με ολοένα και χαμηλότερους μισθούς.

Τα “νεότερα” έχουν να κάνουν με κρατική βία από την αντίστοιχη τρομοκρατική οργάνωση της ΜΜΑΔ, ειδικά όταν διαδηλωτές προσπάθησαν να μπουν στο κτίριο που στεγάζεται το υπουργείο Οικονομικών.

Όπως λέει και ένας εργάτης που ήταν παρών στις κιντοποιήσεις, “δεν είναι μόνο οι αυξήσεις των διδάκτρων, αλλά έχει να κάνει με τις γενικότερες πολιτικές της κυβέρνησης”.

Το Big Ben μέσα από σπασμένο παράθυρο, μετά από συγκρούσεις

Το 62% των χρημάτων που συγκεντρώθηκαν για την Αϊτή δεν κατέληξε τελικά σε βοήθεια.

Σε έρευνα που έγινε για λογαριασμό ένωσης εξήντα οργανώσεων από όλο τον πλανήτη, βγήκε το συμπέρασμα ότι το 62% των χρημάτων που συγκεντρώθηκαν ως βοήθεια προς τη σεισμόπληκτη Αϊτή τελικά δεν ξοδεύτηκαν για βοήθεια και ενίσχυση του πληθυσμού. Η επιτροπή που έκανε την έρευνα αδυνατεί να εξηγήσει μέχρι στιγμής, που πήγαν όλα αυτά τα χρήματα. Μόνο επί αμερικάνικου εδάφους συγκεντρώθηκαν συνολικά 1,4 δις δολάρια, από απλούς πολίτες και διάφορους επώνυμους.
Την ίδια ώρα ο ΟΗΕ παραδέχεται ότι μέσα στο 2010 κατάφερε να προσφέρει στην Αϊτή μόνο το 63% των χρημάτων που είχαν αρχικά δηλωθεί από κράτη-μέλη. Δηλαδή, τα κράτη κάνουν δηλώσεις ανθρωπιστικού περιεχομένου και υπόσχονται συγκεκριμένα ποσά στην Αϊτή, αλλά στη συνέχεια, όταν απομακρύνονται τα τηλεοπτικά συνεργεία, αποφεύγουν να περάσουν τις σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις ώστε να γίνουν οι πληρωμές.

Στην Ελλάδα ψηφίστηκε από ΠΑΣΟΚ και ΝΔ το νομοσχέδιο που θα επιτρέπει τις κάμερεςσεόλουςτουςδημόσιουςχώρους

Μάλιστα, ότι καταγράφεται θα μπορεί να χρησιμοποιείται για κατηγορητήριο. Το επιχείρημα τους είναι ότι με αυτόν τον τρόπο θα περιορίσουν την συνεχή ύπαρξη πάνοπλων αστυνομικών.

Αγκυρα, Τουρκία. Συγκρούσεις μεταξύ φοιτητών και δυνάμεων καταστολής

Συγκρούσεις σημειώθηκαν την Τετάρτη στην Άγκυρα ανάμεσα στην αστυνομία και σε περίπου 500 φοιτητές, οι οποίοι διαδήλωναν κατά της κυβέρνησης και επιχείρησαν να πραγματοποιήσουν πορεία προς τα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος AKP.

Οι διαδηλωτές, που συγκεντρώθηκαν στην είσοδο της πανεπιστημιούπολης του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου της Μέσης Ανατολής, συγκρούστηκαν με άνδρες των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας, οι οποίοι προσπάθησαν να παρεμποδίσουν την πορεία των φοιτητών προς την έδρα του κόμματος.

Η αστυνομία έκανε αυτό που ξέρει καλύτερα, δηλαδή χρήση δακρυγόνων και αντλιών νερού προκειμένου να αποκρούσει τους φοιτητές, οι οποίοι σήκωναν μία τεράστια επιγραφή με το σύνθημα «Εξέγερση». Οι διαδηλωτές απάντησαν στους αστυνομικούς εκτοξεύοντας πέτρες.

Τουλάχιστον ένα άτομο (ένας δημοσιογράφος) τραυματίστηκε κατά τη διάρκεια των επεισοδίων.

Η φοιτητική διαδήλωση κατά της κυβέρνησης πραγματοποιήθηκε μετά την βίαιη καταστολή από την αστυνομία ανάλογων εκδηλώσεων κατά της πολιτικής του πρωθυπουργού Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν στην Άγκυρα και στην Κωνσταντινούπολη, οι οποίες είχαν προκαλέσει αντιδράσεις από τον Τύπο για τη βαναυσότητα των οργάνων της τάξης.

Ο Ερντογάν είχε υπερασπιστεί τους αστυνομικούς, κατηγορώντας τους φοιτητές πως έχουν δεσμούς με παράνομες οργανώσεις.

Πόλεμο δίνουν οι κάτοικοι της Κερατέας στην Ελλάδα

Το Σάββατο 11/12 οι κατασταλτικές δυνάμεις των ΜΑΤ παρατάχθηκαν σαν στρατός κατοχής μαζί με τις μπουλντόζες εκσκαφής των μεγαλοεργολάβων, στο χώρο του Οβριοκάστρου της Κερατέας στην Ελλάδα. Σκοπός τους η προστασία της εργολαβίας η οποία θα ξεκινούσε τις εργασίες κατασκευής ΧΥΤΑ (χώρους υγειονομικής ταφής) στην περιοχή. Σύμφωνα με τους κατοίκους ο χώρος δεν έχει απαλλοτριωθεί, ενώ είναι κηρυγμένος αρχαιολογικός και ιστορικός τόπος. Παρόλα αυτά το υπουργείο δημοσίων έργων και "περιβάλλοντος" επιταχύνει τις διαδικασίες δημιουργίας ενός ακόμη τεράστιου "πράσινου" σκουπιδότοπου για να μην χάσει τις χρονικές ρήτρες των ευρωπαϊκών του συμβάσεων για την απόθεση και διαχείριση των σκουπιδιών, παρόλο που σε 3 χρόνια είναι υποχρεωμένοι να σταματήσουν τη λειτουργία του.

Ακολούθησαν μαζικές συγκρούσεις μεταξύ των κατασταλτικών-δολοφονικών δυνάμεων του κράτους και των κατοίκων της Κερατέας καθώς και πολλών αλληλέγγυων που μεταβήκανε στην περιοχή προς στήριξη και συμμετοχή στον αγώνα τους.

Οι κάτοικοι της Κερατέας δέχτηκαν την μαζική επίθεση των ΜΑΤ όλες αυτές τις ημέρες και κάθε βράδυ μαίνεται πόλεμος στα οδοφράγματα. Χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά η αύρα, πλαστικές σφαίρες, εκτεταμένη χρήση δακρυγόνων και φωτοβολίδων κρότου λάμψης όπως επίσης και παρακολούθηση μέσω θερμικής κάμερας. Τα ΜΑΤ παραμένουν στο χώρο (παρά την αντίθετη δικαστική απόφαση που δικαιώνει τους κατοίκους), έχοντας κυριολεκτικά αποκλείσει την Κερατέα αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για να κάμψει την αντίσταση των εξεγερμένων κατοίκων και των αλληλέγγυων σε αυτούς.

Στη διάρκεια αυτού του αγώνα, κάποιοι άνθρωποι συνεκλήθησαν ενώ η αστική δικαιοσύνη δεν δίστασε να απαγγείλει κακουργηματικής φύσεως κατηγορίες ακόμα και σε ανήλικο 16 ετών

Τυνησία-Μια εξέγερση ενάντια στη δικτατορία και τον νεοφιλελευθερισμό

Η δημόσια αυτοπυρπόληση 26χρονου απόφοιτου πανεπιστημίου, που πουλούσε φρούτα σε λαϊκή αγορά της πόλης Sidi Bouzid της Τυνησίας χωρίς άδεια, όταν αστυνομικοί, αφού τον χαστούκισαν και τον έφτυσαν στο πρόσωπο, επιχείρησαν να κατασχέσουν το εμπόρευμά του, ήταν η θρυαλλίδα που αφύπνισε τους συμπολίτες του μετατρέποντας τη βουβή μέχρι τότε οργή τους, σε άγρια εξέγερση. Είχαν προηγηθεί η εξέγερση στα μεταλλεία φωσφόρου το 2008 και η απεργία πείνας 8 πολιτών τον Οκτώβριο του 2010,

Με αιτήματα ψωμί, ελευθερία, δημοκρατία, αξιοπρέπεια εκατοντάδες χιλιάδες Τυνήσιοι σε κάθε πόλη και χωριό της χώρας συγκρουόταν επί εβδομάδες με την αστυνομία και το στρατό αναγκάζοντας τον πρόεδρο της Τυνησίας όχι μόνο να παραιτηθεί αλλά και να αποδράσει στο εξωτερικό με ελικόπτερο, ακολουθώντας το παράδειγμα των συναδέλφων του στην Αργεντινή το 2001.

Άνδρες και γυναίκες μπροστά στις κάμερες δήλωναν ότι στο δίλημμα θάνατος από τη πείνα στη χώρα τους ή μετανάστευση αυτοί απαντούν με την εξέγερσή τους για την ανατροπή της 23χρονης τυραννίας του Ben Ali, διεκδικώντας άμεσα ελεύθερες δημοκρατικές εκλογές

Υποδειγματικό παιδί του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας ο κατοχικός Πρόεδρος της Τυνσίας Ben Ali, που αναδείχθηκε με πραξικόπημα το 1989 και έκτοτε απολαμβάνει τη πλήρη υποστήριξη ΗΠΑ και ΕΕ, λάμβανε τιμητικές διακρίσεις για την οικονομική του πολιτική, που συμμορφωνόταν πλήρως με τις απάνθρωπες υποδείξεις των δύο νεοαποικιοκρατικών διεθνών οργανισμών. Την σκανδαλώδη υποστήριξη στο πρόσωπο του Ben Ali που εκλεγόταν με ποσοστά της τάξης του 90%, δεν επηρέαζαν ούτε η νοθεία σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις, ούτε η θέση εκτός νόμου αριστερών και ισλαμικών κομμάτων, ούτε η ωμή παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και δημοκρατικών ελευθεριών (ενδεικτικά αναφέρεται η σύλληψη σε καθημερινή βάση χρηστών του διαδικτύου σε ιντερνέτ καφέ από την αστυνομία λόγω της πρόσβασής τους σε ιστοσελίδες αριστερού ή ισλαμικού περιεχομένου) ,ούτε η σε βαθμό κακουργήματος διαφθορά των κυβερνητικών στελεχών ,που επωφελήθηκαν από την ιδιωτικοποίηση 167 επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας του δημόσιου τομέα για να αυξήσουν τη προσωπική τους περιουσία.

Η τυραννία του Ben Ali έπεσε χάρη στην αποφασιστικότητα και τον ανυποχώρητο αγώνα του λαού της Τυνησίας ,που θρηνεί ήδη 100 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Η έκβαση του αγώνα ακόμη δεν έχει κριθεί, αφού τα υπόλοιπα μέλη της κυβέρνησης του δικτάτορα προσπαθούν να πάρουν τη σκυτάλη, υποσχόμενοι εκλογές σε 60 ημέρες σύμφωνα με το σύνταγμα. Η πτώση όμως μιας κυβερνητικής πολιτικής που υπηρετεί τη τυραννία της αγοράς και τα συμφέροντα μιας ολιγαρχίας του πλούτου αποτελεί σαφή προειδοποίηση στους δήμιους των δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειάς μας ότι οι μέρες τους είναι μετρημένες. Μόνο ένα ελικόπτερο τους σώζει...

εικόνα από τις συγκρούσεις στην Τυνησία

Η Αντίσταση αντιμετωπίζει την εισβολή σιωνιστικής δύναμης στα κεντρικά της λωρίδας της Γάζας

Η Παλαιστινιακή Αντίσταση αντιμετώπισε στις 17/1 ταξημερώματατηνεισβολήσιωνιστικώνδυνάμεων κατοχής στο κέντρο της Λωρίδας της Γάζας.

Παλαιστινιακές πηγές ανέφεραν ότι οι κατοχικές δυνάμεις υποστηριζόμενες από άρματα μάχης και πολεμικά αεροσκάφη εισέβαλαν στα ανατολικά του καταυλισμού της al-Boureidj στη μέση της Λωρίδας της Γάζας, όπου οι άνδρες της Παλαιστινιακής Αντίστασης τις αντιμετώπισαν και τις υποχρέωσαν σε υποχώρηση.

Οι πηγές πρόσθεσαν ότι οι σιωνιστικές δυνάμεις κατέστρεψαν μεγάλες εκτάσεις της Παλαιστινιακής γεωργικής γης εν μέσω εντατικών ριπών σε κατοικίες της περιοχής.

Θυμίζουμε ότι ένας σιωνιστής στρατιώτης σκοτώθηκε και τέσσερις άλλοι τραυματίστηκαν στην ίδια περιοχή πριν από δύο εβδομάδες όταν σιωνιστική στρατιωτική δύναμη έπεσε σε ενέδρα, ενώ ο στρατός κατοχής δήλωσε ότι ο στρατιώτης σκοτώθηκε από φίλια πυρά, αναγνωρίζοντας ταυτόχρονα ότι η δύναμη έπεσε σε ενέδρα.

Επιπλέον, νέα παλαιστινιακή ρουκέτα έπεσε σήμερα το πρωί της Δευτέρας στην δυτική Νεγκέβ στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη του 1948 χωρίς να υπάρξουν θύματα.

Το εβραϊκό ραδιόφωνο δήλωσε ότι Παλαιστίνιοι μαχητές εκτόξευσαν το πρωί της Δευτέρας αυτοσχέδιες ρουκέτες που εξερράγησαν σε μια έρημη περιοχή που υπάγεται στο περιφερειακό συμβούλιο του «Cher Hingev” στη δυτική Negev. Πρόσθεσε ότι η έκρηξη δεν προκάλεσε ούτε τραυματισμούς ούτε ζημιές.

Τρία αυτοσχέδια παλαιστινιακά βλήματα και μια οβίδα όλμου χτύπησαν χθες το βράδυ την ίδια περιοχή, χωρίς να προκαλέσουν θύματα ή ζημιές.

Αντιφασιστική διαδήλωση στο Tel Aviv

Πάνω από 10000 χιλιάδες ισραηλινοί διαδήλωσαν σε αντιφασιστικό συλλαλητήριο στο Τελ Αβίβ. “Είναι μια από τις πιο σημαντικές διαδηλώσεις που έχουν γίνει εναντίον της κυβέρνησης Νετανιαχου” είπε ο Yariv Oppenheimer ένας από τους οργανωτές. Οι οργανωτές υπολόγισαν πάνω από 15000 κόσμο περισσότεροι εκ των οποίων ισραηλινοί αλλά και παλαιστίνιοι ισραηλινοί πολίτες. Η διαδήλωση οργανώθηκε από διάφορες αριστερές οργανώσεις και κόμματα. Στις 5 Ιανουαρίου το κοινοβούλιο αποφάσισε να κάνει έρευνα για τις χρηματοδοτήσεις σε αριστερές μη κυβερνητικές οργανώσεις που υποστηρίζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα και κυρίως για την οργάνωση Breaking the Silence, που αποτελείται από βετεράνους του ισραηλινού στρατού που δημοσιοποιούν της θηριωδίες του στρατού εις βάρος των Παλαιστίνιων.

Το 62% των χρημάτων που συγκεντρώθηκαν για την Αϊτή δεν κατέληξε τελικά σε βοήθεια.

Σε έρευνα που έγινε για λογαριασμό ένωσης εξήντα οργανώσεων από όλο τον πλανήτη, βγήκε το συμπέρασμα ότι το 62% των χρημάτων που συγκεντρώθηκαν ως βοήθεια προς τη σεισμόπληκτη Αϊτή τελικά δεν ξοδεύτηκαν για βοήθεια και ενίσχυση του πληθυσμού.

Η επιτροπή που έκανε την έρευνα αδυνατεί να εξηγήσει μέχρι στιγμής, που πήγαν όλα αυτά τα χρήματα. Μόνο επί αμερικάνικου εδάφους συγκεντρώθηκαν συνολικά 1,4 δις δολάρια, από απλούς πολίτες και διάφορους επώνυμους.

Την ίδια ώρα ο ΟΗΕ παραδέχεται ότι μέσα στο 2010 κατάφερε να προσφέρει στην Αϊτή μόνο το 63% των χρημάτων που είχαν αρχικά δηλωθεί από κράτη-μέλη. Δηλαδή, τα κράτη κάνουν δηλώσεις ανθρωπιστικού περιεχομένου και υπόσχονται συγκεκριμένα ποσά στην Αϊτή, αλλά στη συνέχεια, όταν απομακρύνονται τα τηλεοπτικά συνεργεία, αποφεύγουν να περάσουν τις σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις ώστε να γίνουν οι πληρωμές.

Αλγερία: Κοινωνική εξέγερση με νεκρούς και πολυήμερες οδομαχίες

Στο προάστιο Μπαμπ Ελ Κουέντ της πρωτεύουσας Αλγέρι, τη νύχτα της 4ης Ιανουαρίου, έγιναν πολύωρες συγκρούσεις μεταξύ οπαδών της τοπικής ποδοσφαιρικής ομάδας και δυνάμεων της αλγερινής αστυνομίας. Αφορμή ήταν η διεξαγωγή ενός ποδοσφαιρικού αγώνα στο Μπολογκίν. Την νύχτα της 5ης Ιανουαρίου έγινε μια νέα διαμαρτυρία ενάντια στις αυξήσεις των τιμών σε πολλά είδη διατροφής και κατανάλωσης και την ανεργία. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι η τιμή του λαδιού και του αλευριού διπλασιάστηκε τους τελευταίους μήνες. Υπερδιπλασιάστηκε η τιμή της ζάχαρης, που έφτασε να πωλείται 150 δηνάρια, από 70 που κόστιζε πριν από μερικούς μήνες. Σύμφωνα με την κυβέρνηση η ανεργία φτάνει το 10%. Το ποσοστό αυτό είναι εντελώς πλασματικό. Ανεξάρτητες οργανώσεις μιλάνε για ένα ποσοστό γύρω στο 25%.

Μεγάλες δυνάμεις της αστυνομίας και της πολιτοφυλακής ακροβολίστηκαν γύρω από τα τζαμιά και άλλα κεντρικά σημεία της πρωτεύουσας, ενώ η χούντα ανέβαλλε όλους τους ποδοσφαιρικούς αγώνες. Τα αλγερινά ΜΑΤ , πλήρως εξοπλισμένα, έπιασαν θέσεις μάχης δίπλα σε αύρες σε όλους σχεδόν τους δρόμους του κέντρου του Αλγερίου. Στη λαϊκή συνοικία Μπελκούρτ οι ταραχές ξανάρχισαν το απόγευμα της 7ης Ιανουαρίου μετά από την προσευχή της Παρασκευής. Ομάδες νέων επιτέθηκαν στην αστυνομία με πέτρες, με οδοφράγματα και καμένα λάστιχα κατέλαβαν και μπλόκαραν όλες τις εισόδους στη συνοικία αυτή. Τη νύχτα της 7ης Ιανουαρίου, τόσο στην πρωτεύουσα, όσο και σε διάφορες πόλεις, λεηλατήθηκαν κυβερνητικά κτίρια, τράπεζες και ταχυδρομεία. Οι πιο μεγάλες συγκρούσεις έγιναν στην παλιά γειτονιά του Αλγερίου Μπαμπ Ελ Κουέντ. Στην «αριστοκρατική» συνοικία της πόλης, μία ομάδα διαδηλωτών επιτέθηκε στα μαγαζιά, σπάζοντας τις βιτρίνες και απαλλοτριώνοντας εμπορεύματα.

Στην πόλη Οράν, τη μεγαλύτερη πόλη της δυτικής Αλγερίας (και σε άλλες πόλεις), παρά τις εκκλήσεις διαφόρων ιμάμηδων για εκτόνωση, ο κόσμος επιτέθηκε και λεηλάτησε κυβερνητικά κτίρια, ενώ χθες συγκρουόταν με τις δυνάμεις καταστολής μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες του Σαββάτου. Οι συγκρούσεις είχαν αρχίσει δύο μέρες πιο πριν.

Στην πρωτεύουσα της επαρχίας Καμπίλια, Τίζι Ούζου, μέχρι και τα ξημερώματα της 8ης Ιανουαρίου γίνονταν οδομαχίες. Οι διαδηλωτές είχαν στήσει οδοφράγματα και απαντούσαν στις επιθέσεις των μπάτσων με πέτρες και μπουκάλια. Παρόμοιες διαμαρτυρίες και συγκρούσεις έγιναν και σε άλλες πόλεις, όπως στην Ανάμπα, στην Τεμπέσσα, στο Ολεάντερ και αλλού.

Οι τωρινές ταραχές έχουν πολλά κοινά σημεία με το κίνημα διαμαρτυρίας της Καμπίλια, μιας περιοχής που κατοικείται από μία πλειοψηφία Βερεβέρων, καθώς και με την κοινωνική έκρηξη του Οκτώβρη του 1988. Το 2001 ξέσπασαν και πάλι συγκρούσεις στην Καμπίλια, που κράτησαν πολλούς μήνες, μετά το θάνατο ενός νέου μέσα στο τοπικό Τμήμα Χωροφυλακής. Το κίνημα εκείνο, που είχε ονομαστεί “Μαύρη Άνοιξη”, είχε σαφή πολιτικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά.

"Τα παιδιά δεν έχουν δικαίωμα να επιλέξουν που θα γεννηθούν. Όταν γεννιούνται αυτόματα παίρνουν υπηκοότητα με την ιστορία συνδεδεμένη. Μαθαίνουν να είναι εθνικιστές και μεγαλώνουν μισώντας τους εχθρούς, που είναι από μια χώρα στην οποία δεν έτυχε να γεννηθούν… και αν χρειαστεί, απερίσκεπτα παρελαύνουν προς ένα οποιοδήποτε νέο και «δίκαιο» πόλεμο…

Σε όλα τα εθνικά μαθήματα ιστορίας μαθαίνουν πως ο στρατός τους ήταν νικηφόρος, ότι ο εχθρός ήταν κακός, απάνθρωπος κτλ. Όλες οι εθνικές ιστορίες είναι σωστές. Όταν ο στρατός τους μπαίνει σε εχθρική περιοχή, ο κόσμος πάντα τους υποδέχεται με σημαίες και γιορτές, όταν ο εχθρικός στρατός παρελαύνει υπάρχουν πάντα αίμα, δάκρυα, ερήμωση και μια σειρά βιασμών. Η Τουρκία όπως είναι γνωστό περιτριγυρίζεται από τις 3 μεριές από θάλασσα κι από τις 4 από εχθρούς. Η Τουρκία δεν είναι η μόνη χώρα που είναι τόσο παρανοϊκή. Όλες οι χώρες είναι έτσι…"

Vedat Zenzir, Τούρκος ολικός αρνητής στράτευσης

Μήπως είναι καιρός για αυτοοργάνωση στην Κύπρο;

Να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας!

Τι είναι η αυτοοργάνωση;

Αυτοοργάνωση είναι μια μέθοδος ενεργητικής, συλλογικής και οριζόντιας οργάνωσης. Η αυτοοργάνωση έχει δυο βασικά συστατικά: την αντι-ιεραρχία και τις συλλογικές αποφάσεις. Αυτά σημαίνουν ότι μια ομάδα ανθρώπων έρχεται κοντά για να οργανωθεί αυτόνομα απο οποιοδήποτε άλλο φορέα, χωρίς καμιά ατομική ή κομματική ηγεσία. Οι αποφάσεις λαμβάνονται συλλογικά (με απόλυτη ή γενική πλειοψηφία) χωρίς καμιά άσκηση εξουσίας κατα τη διάρκεια της λήψης αποφάσεων ή δράσεων της ομάδας αυτής.

Η αυτοοργάνωση μπορεί να δημιουργηθεί σε τρία τουλάχιστον επίπεδα:
- τις αυτοοργανωμένες συλλογικότητες
- τους αυτοργανωμένους κοινωνικούς αγώνες
- την αυτοοργάνωση ως βασικό στοιχείο ενός συνολικού κοινωνικού προτάγματος ανταγωνιστικού και αντιπαραθετικού στον καπιταλισμό.

Το κείμενο αυτό θα ασχοληθεί με το ζήτημα των αυτοοργανωμένων συλλογικοτήτων, ιδιαίτερα τα συλλογικά εγχειρήματα σε σχέση με τις γειτονιές, το δημόσιο χώρο και το περιβάλλον.

«Οι αυτοοργανωμένες συλλογικότητες αποτελούν ένα διαφορετικό μοντέλο οργάνωσης της πολιτικής παρέμβασης και δράσης – είτε πρόκειται για καθαρά πολιτικές ομάδες (συγκροτημένες γύρω από ένα κοινό πολιτικό- θεωρητικό-ιδεολογικό πλαίσιο) είτε για συλλογικά εγχειρήματα παρέμβασης σε συγκεκριμένους κοινωνικούς χώρους (εργασιακοί χώροι, γειτονιές, σχολεία, σχολές κ.λπ.) είτε για θεματικές ομάδες. Το ενοποιητικό τους στοιχείο είναι ότι λειτουργούν με μια οριζόντια αντιιεραρχική δομή, σε αντίθεση με τα όποια τυπικά ή άτυπα συγκεντρωτικά μοντέλα οργάνωσης που υιοθετήθηκαν από ένα μεγάλο κομμάτι του επαναστατικού κινήματος, ήδη από την εμφάνισή του.»

http://indy.gr/analysis/pos-antolambanomaste-tin-aytoorganosi

Γιατί προτείνουμε τη συλλογική αυτοοργάνωση στις γειτονιές;

- Γιατί κέντρο αποφάσεων που αφορούν αποκλειστικά μια γειτονιά πρέπει να είναι η ίδια η γειτονιά.
- Η αυτοοργάνωση είναι η μόνη μέθοδος οργάνωσης που δεν αποδέχεται ιεραρχίες και αρχηγούς
- Είναι η μόνο μέθοδος οργάνωσης που διαχέει και ενεργοποιεί τις ιδιαίτερες ικανότητες του καθενός, μέσα από μια συλλογική σύνθεση, μέσα από την κατάκτηση κοινού τόπου στη συναπόφαση και τη συνυπευθυνότητα.
- Οι ικανότητες, οι αποφάσεις, τα εγχειρήματα, οι ευθύνες, οι υποχρεώσεις αλλά και η χαρά και η δημιουργικότητα αποτελούν κοινό κτήμα των κατοίκων μιας αυτοοργανωμένης γειτονιάς.

Επίσης προτείνουμε τη συλλογική αυτοοργάνωση επειδή:
- Θα λειτουργούν αμεσοδημοκρατικά.
- Θα φέρουν τους κατοίκους πιο κοντά στη γειτονιά τους, στη φύση και στους δημόσιους χώρους.

Προτείνουμε τη συλλογική αυτοοργάνωση για μια πιο κοινωνική, δημιουργική και ελεύθερη ζωή!

Παραδείγματα από Ελλάδα:

Ανοιχτή συνέλευση κατοίκων Αγίας Παρασκευής:

«Οι βασικές αρχές τις συνέλευσης έχουν να κάνουν με την ά μ ε σ η δημοκρατία. Όλα τα μέλη αντιμετωπίζονται απ' όλους ισότιμα. Ο λόγος που εκφράζει ο καθένας έχει το ίδιο βάρος με των υπολοίπων. Στη συνέλευση λοιπόν επικρατεί πλήρης πολιτική ισότητα και αντί-ιεραρχία. Δεν υπάρχουνειδικοίπουμιλάνεπιοπολύ,ούτεαρχηγοί και άτομα τα οποία ο λόγος τους έχει αυξημένη βαρύτητα. Οι αποφάσεις παίρνονται ισότιμα απ' όλα τα μέλη στη βάση της συνδιαμόρφωσης. Δηλαδή όλοι μας πρέπει να συνεισφέρουμε και να συναινέσουμε στις αποφάσεις τις συνελεύσεις. Μέσα από τις συνελεύσεις βγάζουμε κείμενα, αφίσες οργανώνουμε δράσεις αλλά πρωτίστως συζητάμε για θέματα που αφορούν την ζωή μας. Έτσι λοιπόν η συνέλευση εκτός από μέσο αποτελεί και πρόταγμα για μια διαφορετική οργάνωση των γειτονιών, του δήμου, των σχολείων, των ελεύθερων χώρων κλπ.»

http://anoixtisyneleysiagparaskevis.blogspot.com/

Επιτροπή Πρωτοβουλίας Κατοίκων Εξαρχείων

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ λειτουργεί εδώ και τρία χρόνια. Στο διάστημα αυτό πέρα από τη συσπείρωση ενεργών πολιτών της γειτονιάς και την ανάλυση προβλημάτων που καθημερινά αντιμετωπίζουν ζώνταςσταΕξάρχεια,πραγματοποίησεεκδηλώσεις κι ανέλαβε δράση για διάφορα θέματα όπως:

· Το καλοκαίρι του 2007 έθεσε εκτός λειτουργίας με δυναμικές ενέργειες των μελών της , μέσα από λαϊκές συνελεύσεις, τέσσερεις κεραίες κινητής τηλεφωνίας, απαλλάσσοντας τους κατοίκους από την επικίνδυνη ακτινοβολία τους.
· Στις 22/12 οργάνωσε ανταλλακτικό παζάρι και γιορτή στην Πλατεία Εξαρχείων για να ενθαρρύνει την ιδέα της ανακύκλωσης αλλά και της διεκδίκησης των ελεύθερων χώρων της γειτονιάς.
· Τον Αύγουστο του 2008 συνεργάστηκε με την Κοινότητα Ανοικοδόμησης στη δημιουργία ηχητικού χάρτη των Εξαρχείων και στην ηχητική σηματοδότηση της γειτονιάς.

http://exarchia.pblogs.gr/

Αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο Ναυαρίνου

Το πάρκο είναι τόπος δημιουργίας, χειραφέτησης και αντίστασης, ανοιχτός σε δράσεις πολιτικές, πολιτιστικές, αντικαταναλωτικές κλπ. Φιλοδοξεί να είναι, ακόμα, ένας κήπος της γειτονιάς που φιλοξενώντας μέρος της κοινωνικής ζωής των κατοίκων της πέρα από λογικές κέρδους κι ιδιοκτησίας, λειτουργεί σαν τόπος παιχνιδιού και περιπάτου, συνεύρεσης και επικοινωνίας, άθλησης, δημιουργίας και προβληματισμού, καταργώντας τα στεγανά της διαφορετικής ηλικίας, καταγωγής, μορφωτικού επιπέδου, κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης. Το πάρκο συνδιαμορφώνεται από μια ανοιχτή συλλογικότητα κι αλλάζει μέρα με τη μέρα. Κάθε ιδέα μπορεί να εκφραστεί και τίποτα δεν απορρίπτεται χωρίς διάλογο κι επιχειρήματα. Όμως οι συναινετικές αποφάσεις της συνέλευσης είναι δεσμευτικές για όλους.

http://parkingparko.blogspot.com/

Εικόνα από εκδήλωση στο Πάρκο Ναβαρίνου

Στην Κύπρο τι γίνεται;

Στην Κύπρο δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή οποιαδήποτε οργανωμένη και σταθερή αυτοοργανωμένη πρωτοβουλία κατοίκων με εξαίρεση ίσως την ομάδα κατοίκων «Άγρυπνοι εντός των τειχών» (της Λευκωσίας). Παρ'όλα αυτά πραγματοποιούνται συχνά ανοιχτές συνελεύσεις απο πρωτοβουλίες ατόμων και συλλογικοτήτων για διάφορες δράσεις, όπως είναι η διοργάνωση των ποδηλατοπορειών Critical Mass, των street party και street parade και άλλων εκδηλώσεων. Υπάρχουν όμως μερικά πιο συγκεκριμένα παραδείγματα εγχειρημάτων αυτοοργάνωσης.

Η προσπάθεια για δημιουργία αυτοδιαχειριζόμενου πάρκου στην καρδιά της Λευκωσίας, κοντά στην περιοχή Φανερωμένης. Η προσπάθεια αυτή ξεκίνησε λίγο πριν το καλοκαίρι του 2010 όταν κάτοικοι και φίλοι της περιοχής κατέλαβαν αχρησιμοποίητο χώρο του δήμου Λευκωσίας (από Τ/κ περιουσία) για να τον μετατρέψουν σε αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο. Ακολούθησε η σύσταση μιας συνέλευσης που αποφάσιζε για την καθαριότητα, την εμφύτευση, τις δουλείες κτλ. Η πρωτοβουλία αυτή αντιμετώπισε και αντιμετωπίζει ακόμα πολλές δυσκολείες.

Η πρωτοβουλία της ομάδας «Ο Μίτος της Αριάδνης» για ένα φεστιβάλ στην οδό Θησέως στην οποία κατοικούν. Οι στόχοι του φεστιβάλ ήταν:

· Να παρουσιαστούν με θετικό τρόπο τα προβλήματα της γειτονιάς.
· Να αναδειχθούν και οι άλλες όψεις της γειτονιάς, πέρα από το δρόμο-πέρασμα για τα αυτοκίνητα.
· Να αναδειχθούν τα προτερήματα της ζωής στην εντός των τειχών πόλη.
· Να αναδειχθεί η ευαισθησία και η αγάπη του κόσμου για τον τόπο όπου κατοικεί.· Να τονιστεί ότι η Θησέως είναι μια γειτονιά όπως πολλές άλλες στην ιστορική Λευκωσία, που έχουν ένα ρόλο να παίξουν σε αυτήν την πόλη.

Η Πρωτοβουλία δράσης για την πόλη (της Λευκωσίας) που οργάνωσε το φεστιβάλ εμφύτευση. Η Πρωτοβουλία δημιουργήθηκε από 5 ομάδες που δρουν μέσα στην πόλη της Λευκωσίας (Άγρυπνοι εντός των τοιχών, Φάλιες, Ένωση Αναρχικών, Πλανόδιο Στέκι Δρόμου, Ομάδα Q) καθώς και άτομα. Το φεστιβάλ πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια της προσπάθειας επαναδιεκδίκησης και διαμόρφωσης των δημόσιων χώρων και ανάπτυξης οικολογικής και κοινωνικής συνείδησης και ανθρώπινων σχέσεων.

Επίσης:
Πρωτοβουλία κατοίκων ενάντια στην ανέγερση καθεδρικό ναού στο κέντρο της Λευκωσίας «Άγρυπνοι εντός των τειχών», Ομάδα κατοίκων στο κέντρο της Λευκωσίας που στοχεύει στο να αφυπνίσει όλους όσοι ζουν εντός των τειχών, ώστε να συμβάλουν στο να τεθούν τα θεμέλια για μια ανθρώπινη και λειτουργική διαχείριση της ιστορικής μας πόλης

Ιδέες και προτάσεις:

- Μονιμοποίηση του «φεστιβάλ της Θησέως» και προσπάθεια οργάνωσης παρόμοιων εκδηλώσεων σε άλλους δρόμους και γειτονιές της πόλης.

- Πρακτική στήριξη στην προσπάθεια για αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο στην Τρικούπη, και απαλλοτρίωση όπου είναι δυνατόν αχρησιμοποίητων δημόσιων χώρων για τη δημιουργία πάρκων / χώρων πρασίνου.

- Σταθερή συνέχιση και δραστηριοποίηση της «Πρωτοβουλίας δράσης για την πόλη»

- Στήριξη και συμμετοχή στις υπάρχουσες ανοιχτές συνελεύσεις (critical mass, street parade κ.α.). Καλέσματα σε ανοιχτές συνελεύσεις σε γειτονιές για θέματα που αφορούν τους κατοίκους (ποδηλατόδρομοι, καθαριότητα, πολιτικές συζητήσεις, εκδηλώσεις κτλ)

- Δημιουργία πρωτοβουλίας πολιτών για διάφορα κοινωνικά, τοπικά, οικολογικά ζητήματα όπως ήταν η πρωτοβουλία ενάντια στην ανέγερση του καθεδρικού ναού.

Στις γειτονιές μας, στις κοινότητες μας, στην οργάνωση και τον τρόπο ζωής μας,

ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός!

Χ..Α. από Πλανόδιο Στέκι Δρόμου (steki-dromou.blogspot.com)

ΜΑ ΤΙ ΠΑΕΙ ΛΑΘΟΣ

Πολλοί όταν μας ακούνε να μιλάμε για επανάσταση, κοινωνική απελευθέρωση, ελεύθερη κοινωνία κτλ αναρωτιούνται ποιο είναι το πρόβλημα του κόσμου στον οποίο ζούμε σήμερα, γιατί εμείς να προτείνουμε τόσο ριζικές αλλαγές αφού αν αλλάξουμε 2-3 πράματα θα είναι όλα οκ.

Ας το πάρουμε από την αρχή. Ο κόσμος είναι χωρισμένος, όχι σε έθνη/κράτη αλλά σε έχοντες και μη-έχοντες, σε ισχυρούς και αδύναμους, σε αφεντικά και δούλους. Κάποιοι άνθρωποι ουσιαστικά έχουν τα πάντα και κάποιοι δεν έχουν τίποτα. Κάποιοι άλλοι, πολιτικοί, κομματικά στελέχη και άλλα τέτοια λαμόγια, λαμβάνουν όλες τις αποφάσεις εκ μέρους μας, αποφάσεις τις οποίες θα έπρεπε να παίρνουμε εμείς, αλλά αφού η αποπροσανατολισμένη πλειοψηφία της κοινωνίας τους έχει νομιμοποιήσει με την ψήφο της, πληθώρα επιλογών επιβάλλονται από «τα πάνω», δηλαδή από εκείνους που έχουν δύναμη και εξουσία σε εκείνους που δεν έχουν.

Ιεραρχία είναι πολύ απλά η πυραμίδα στην οποία εμείς βρισκόμαστε στο κάτω μέρος, ενώ διάφοροι πρόεδροι, βουλευτές και λοιποί βρίσκονται ψηλότερα, ανάλογα με το πόσο σημαντική είναι η θέση τους. Η ιεραρχική κοινωνία είναι καταδικασμένη για όσο υπάρχει να διέπεται από φοβερές αντιφάσεις, και η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο θα συνεχίζεται και θα διαιωνίζεται με την ύπαρξη του εξουσιαστικού, ιεραρχικού συστήματος.

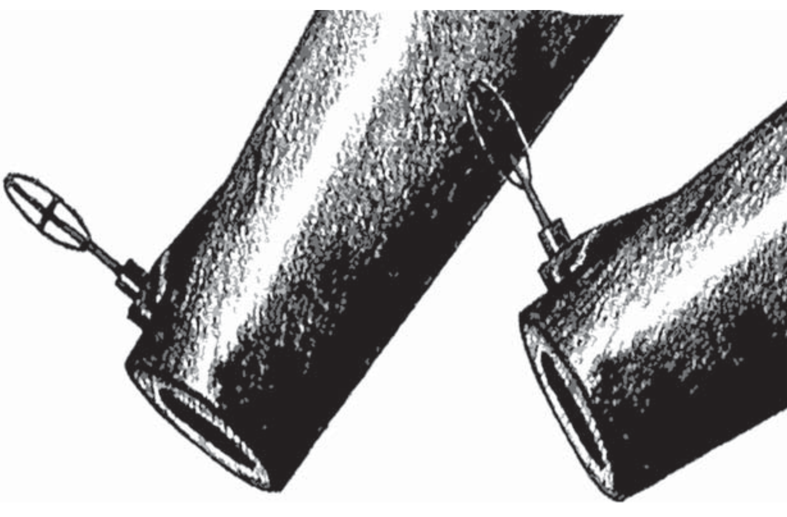
Βλέποντας τα διάφορα προβλήματα που δημιουργεί το σύστημα, όπως καταστροφή του περιβάλλοντος, πόλεμοι, εκμετάλλευση των εργατών, καταπίεση και εξαθλίωση μεγάλων κοινωνικών κομματιών, συνεχής έλεγχος από κάμερες και μπάτσους στις ζωές μας κτλ, αντιλαμβανόμαστε πως μια άλλη κοινωνία θα ήταν όχι απλώς καλύτερη, αλλά και αναγκαία για να σώσουμε τους εαυτούς μας και το περιβάλλον από τη βαρβαρότητα της εξουσίας. Το σάπιο σύστημα δεν χρειάζεται ρυθμίσεις ή αλλαγές, ο κανιβαλισμός της καπιταλιστικής κοινωνίας δεν εξανθρωπίζεται και προφανώς δεν βελτιώνεται μέσα από τις εκλογικές διαδικασίες. Μονάχα ανατρέπεται.

Και προς αυτή την κατεύθυνση οδεύει ο αγώνας μας. Προς την ανατροπή της εξουσίας, του κράτους και του κεφαλαίου, για μια ελεύθερη κοινωνία, χωρίς ιεραρχία, χωρίς εκμετάλλευση, βασισμένη στην αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια, στην αρμονική συνύπαρξη με τους συνανθρώπους μας και το περιβάλλον.

Η επιλογή είναι δική μας. Ή θα αγωνιστούμε για την ολική καταστροφή της σημερινής κοινωνίας και θα προτάξουμε την επανάσταση και την κοινωνική απελευθέρωση, ή θα μείνουμε άπραγοι, όσο οι κυρίαρχοι μας κλέβουν τη ζωή, περιμένοντας από το κόμμα ή κάποιον πεφωτισμένο ηγέτη να έρθει να μας σώσει. Ή θα αρνηθούμε κάθε είδους τέτοιους πεφωτισμένους ηγέτες, και θα πολεμήσουμε για μια κοινωνία δίχως ιεραρχία ή θα ζήσουμε σα δούλοι, σε μια ζωή που δεν τη επιλέξαμε, σε μια θλιβερή πραγματικότητα. Ας πάρουμε επιτέλους τις ζωές μας στα χέρια μας, ας υψώσουμε το ανάστημα μας μπροστά σε κάθε είδους εξουσία, ας αγωνιστούμε επιτέλους, για μια κοινωνία ανθρώπινη, χωρίς διαχωρισμούς και διακρίσεις, της ελευθερίας και της ισότητας.

Τρομοκρατία

Αγαπητά Σιάμισι μας, θα αναπτύξουμε σε αυτό το μικρό σχετικά χώρο την «ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ» και την τρομοκρατία. Με τη λέξη τρομοκρατία, το πρώτο πράγμα που μας έρχεται στο νου είναι η 11η Σεπτεμβρίου, ημερομηνία στιγματισμένη με την καταστροφή των δίδυμων πύργων. Το λοιπόν, αναμφίβολα το όλο γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου ήταν μια φρικαλεότητα που με τη συνηθισμένη σος των Μέσων Μαζικής Εξημέρωσης προβλήθηκε και προβάλλεται τουλάχιστον μια φορά το χρόνο το όλο συμβάν σαν οι Αμερικάνοι (εννοώντας φυσικά την εξουσία και ούτω καθεξής) τα «αγγελάκια» χτυπήθηκαν από τους «κακούς τρομοκράτες» δικαιολογώντας για ακόμη μια φορά τις «Αντιτρομοκρατικές» επιχειρήσεις τους σε διάφορες χώρες όπως Ιράκ, Κούβα, Αφγανιστάν, Νικαράγουα, Κολομβία και πολλές άλλες που σίγουρα λόγω της μεγάλης λίστας παραβλέφθησαν.

Αρχίζω λοιπόν με το Ιράκ όπου ενώ ήταν πρόεδρος των Η.Π.Α. ο Μπους (πατέρας του G. Bush) όπλιζαν συνέχεια με όπλα τον σύμμαχο τότε Χουσεΐν Σαντάμ, όταν όμως ο Χουσεΐν έπαψε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των «Μεγάλων» κήρυξαν πόλεμο δήθεν για την δικτατορική κυβέρνηση του πρώην καλού φίλου και συμμάχου.

Προχωρώντας σε έναν από τους μεγαλύτερους συμμάχους των Η.Π.Α. φτάνουμε στο τουρκικό κράτος, που ήταν το πρώτο που βοήθησε τις Η.Π.Α. στο Αφγανιστάν. Γιατί; Επειδή οι Η.Π.Α. ήταν η μόνη χώρα που βοήθησε την Τουρκία κατάφορα στις φρικαλέες επιχειρήσεις στο νότιο τμήμα της. Αυτά δεν αποτελούν Αρχαία Ιστορία αλλά συμβαίνουν ΤΩΡΑ. Η τουρκική κυριαρχία είναι υπεύθυνη για μερικές από τις χειρότερες βαναυσότητες, χειρότερες και από εκείνες για τις οποίες κατηγορήθηκε ο Σλόμποταν Μιλόσεβιτς στο Κόσσοβο. Το τουρκικό κράτος ευθύνεται για φρικτές βαρβαρότητες σχεδόν στο ¼ του πληθυσμού της χώρας, ενάντια δηλαδή στους Κούρδους, από τους οποίους εκατομμύρια εκδιώχτηκαν από τα σπίτια τους, χιλιάδες χωριά καταστράφηκαν και δεκάδες χιλιάδες δολοφονήθηκαν και υπέστησαν μύρια άλλα κακά.

Ο Μπιλ Κλίντον έδινε όπλα στην Τουρκία, που έγινε ο υπ' αριθμόν ένα αγοραστής όπλων παγκόσμια, μαζί με το Ισραήλ και την Αίγυπτο, χώρες που ανήκουν σε άλλη κατηγορία. Έτσι, ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» αφήνει την Τουρκία ευχαριστημένη.

Ισραήλ. Το λόμπι των Αμερικάνων... Οι Η.Π.Α. εφοδιάζουν το Ισραήλ με όπλα μαζικής καταστροφής, ούτος ώστε οι Η.Π.Α. να έχουν έλεγχο στη Μέση Ανατολή και να πλασάρονται σαν αθώοι. Το Ισραήλ τα παλιά όπλα τα οποία χρειάζονται απόσυρση συνήθως τα χρησιμοποιεί στη Γάζα. Οι καημένοι οι Παλαιστίνιοι πολεμούν με πέτρες ενώ οι Ισραηλινοί με μολύβι και λευκό φώσφορο.

<u>Τελικά ποιος είναι ο τρομοκράτης;</u>
<u>Εμείς, εσείς ο Μανώλης ο Χαχόλης;</u>

Αυτή η καραμέλα που πιπιλάνε τα θρασίμια και τα κομματόσκυλα, καταδικάζοντας τη βία από όπου κι αν προέρχεται μετά από κάθε ενέργεια επαναστατικών ομάδων είναι άνοστη και επικίνδυνα υποκριτική! Ακούσαμε ποτέ κανένα να καταδικάζει τη βία των πρεζοναυτών στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, την βία των τραπεζών που κλέβουν τα σπίτια των δανειοληπτών στήνοντάς τους στα τοκογλυφικά αποσπάσματα, μας κοροϊδεύουν μες τα μούτρα μας και μετά στήνουνε εκλογικά πανηγύρια για να αρπάξουν ψήφους ανοχής.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ GRAFFITI

"RaGe" από Σκαπούλα: Το graffiti στην Κύπρο είνα πολύ πίσω σε σχέση με άλλες χώρες, η κοινωνία στο νησί μας πολλές φορές δεν έρχεται σε επαφή με το graffiti λόγο των λιγοστών γκραφιτάδων. Εσύ πως "γνωρίστηκες" με το graffiti; Σε ποιά ηλικία ήσουν;

Ο "Σ"*, writer στη Λευκωσία: Γνωρίστηκα με το graffiti πολλά μικρός, 11-12 χρονών. Τότε είχαν αρχίσει λιγοστοί γκραφιτάδες να βάφουν τοίχους στην Κύπρο. Επίσης, ένας μεγάλος επηρεασμός για εμένα να αρχίσω ήταν ο "Γ" ο οποίος ήταν ο μόνος που είχα επαφή εκείνο τον καιρό - έστω τζιαί αν δεν είχα καλή σχέση μαζί του... (γέλια)

R: Δηλαδή τι εκάμνες και πόσο καλά ήταν τα πρώτα σου "έργα";

Σ: Τα πρώτα μου βήματα προσωπικά ήταν δύσκολα τζιαί γενικά μες την Κύπρο οι πρώτοι που αρχίσαμε ήβραν τα δύσκολα γιατί εν είχαμε κάποιο να μας δείχνει, ούτε styles εβλέπαμεν. Απλώς εβλέπαμεν έτσι κανένα graffiti μέσα μέσα που το ίντερνετ τζιαί επορωνούμασταν. Είχαμε κακές σχέσες μεταξύ μας επειδή ήμασταν τζιαί κάπως βλάκες τζίντο καιρό (χαμόγελα), εμαλώναμεν για το graffiti. Εν εκάμναμεν overs αλλά είχαμεν κάποιες παρεξηγήσεις... Προσωπικά, το πρώτο μου έργο ήταν κάπως σάχλα τζιαί ήταν μεγάλη απογοήτευση για εμένα, γιατί ξέρεις εν δύσκολο να ακούεις τις γνώμες των άλλων τζιαί ειδικά όταν σε επηρεάζουν... Έτσι άκουσα κάμποσα τζιαί εν το έβαλα κάτω ώσπου εξελίχθηκε το style μου, τζιαί εξελισσεται ως σήμερα. Γενικά, τούτη εν η πρώτη αρχή για ούλλους.

R: Ωραία. Χρησιμοποιούσες από τότε tags; ή αλλιώς υπογραφες.

Σ: Ναί, δοκίμαζα πολλά tags, για την πλάκα παραπάνω αλλά εκατέληξα στο *** και το έκανα *** (κάτι που εσυνδέθηκε μαζί μου ή εσυνδέθηκα μαζί του!)

R: Καταλαβαίνω ότι δεν ζητάς πνευματικά δικαιώματα για τα graffiti σου αλλά μόνο βάλλεις μιαν υπογραφή. Αντιλαμβάνομαι ότι πάεις ενάντια στη λογική της ιδιοκτησίας, και δρας έξω από τα στενά πλαίσια του «νόμιμου», σωστά;

Σ: Πιστεύκω ότι ή όλα ανήκουν σε όλους ή τίποτα σε κανέναν, δεν υπάρχει λογική ιδιοκτησίας για εμένα. Ναί αν το πάρεις νομικά, το graffiti εν παράνομο αλλά τί εν παράνομο, να εκφράζομαι; Να πάω να ρωτώ τους μπάτσους αν δικαιούμαι να εκφράζουμαι; Αντιδρώ σε τούτο. Εν τζιαι τρόπος πληροφόρησης των ανθρώπων όταν βάλλεις τζιαί ένα σύνθημα δίπλα που το graffiti σου, ίσως για να περάσεις ένα μήνυμα. Γιατί ναι μεν υπάρχουν τα ΜΜΕ αλλά τόσα χρόνα μόνο παραπληροφόρηση βλέπω. Ακόμα, δίνουμε χρώμα σε μια πόλη η οποία είναι γκρίζα όπως τις φυλακές τζιαί εν γουστάρω έτσι καταστάσεις. Άλλον να ξυπνάς το πρωί και να βλέπεις ένα γκρίζο τοίχο και άλλον να βλέπεις ένα πολύχρωμο graffiti!

R: Τούτον τον όμορφα οπτικά τρόπο έκφρασης πώς τον αντιμετωπίζει ο κόσμος; όταν γίνεται παράνομα φυσικά.

Σ: Φίλε ντάξει, κάποιοι παίρνουν το ως "βανδαλισμό" άλλοι ως έναν ωραίο βανδαλισμό... Υπήρξαν πολλές φορές που ο κόσμος ειδικά σε διαβάσεις πάει τον περίπατο του τζιαί εβάφαμεν την ίδια ώρα. Εσταματούσαν τζιαί εμιλούσαν μας, ηθέλαν να μας ακούσουν να μιλούμε γιατί εν καινούρια κουλτούρα στην Κύπρο. Πολλοί χαρακτηρίζουν μας "αλήτες" αλλά άμαν μιλήσεις του ανθρώπου όμορφα κι ωραία τζιαί δει την δουλειά σου, περιμένεις καλά λόγια και εκφράσεις! Βέβαια υπάρχει τζιαί η άλλη όψη του νομίσματος, νεύρα, φωνές, κάλεσμαν αστυνομίας. Αλλά είμαι αισιόδοξος τζιαί πιστεύκω ότι όσπου πάει ο κόσμος γίνεται τζιαί πιο ανοιχτόμυαλος.

R: Κάλεσμαν αστυνομίας α... είχες περιπέτειες με όργανα της τάξης;

Σ: Ναί, είχα περιπέτειες... Αν τζιαί στην Κύπρο εν πολλά εύκολο να βάφεις σε σύγκριση με άλλες χώρες. Υπήρχεν φορά που έππεσε τρέξιμο αλλά ντάξει, εν μας πιάννουν... (γέλια) Βασικά γουστάρω να έσχει έτσι φάση γιατί όντως νιώθεις πολλά όταν έρχεσαι σε έτσι κατάσταση. Μπορεί τζιαί καμιάν μέρα να μείνουμεν, τη συνέχεια ξέρεις την!

R: Ωραίες στιγμές... Θεωρώ πολλά σημαντικό οι καλλιτέχνες να ζωγραφίζουν, να βάφουν κτλ χωρίς να έχουν στο νου τους τα λευτά. Εσύ τι πιστεύκεις;

Σ: Σίγουρα τζίνο που κάμνω εν κάτι το οποίο εν για μένα τζιαί όι για κανέναν άλλον... Θέλω μέσα που τα graffiti μου να δείξω κάποια πράματα τζιαί παράλληλα οι δρόμοι να εν σαν ένα ανοιχτό μουσείο τέχνης! Εξαναέκαμα graffiti τζιαί επληρώθηκα λόγο του ότι την δουλειά μου είδαν

την στους δρόμους ή σε φωτογραφίες. Μεν φανταστείς σχιλλιάες! (γέλια) Η μικρή ποσότητα λεφτών που μου εδοθήκαν εν που ανθρώπους που εκτιμούν την τέχνη τζιαί θέλουν να βλέπουν τζιάλλα graffiti. Γι' αυτό τζιαι εγώ γοράζω τζιάλλες μπογιές με τούτα τα λεφτά.

R: Γιατί εν για εσένα και όι για κανένα άλλον;

Σ: Επειδή ο κάθε writer θέλει να δείξει ότι υπάρχει! Θέλω να εξαπλωθώ σαν ένας ιός τζιαί να βάφω! Αν δεν έκαμνα graffiti τζιαί να εξεσπούσα μπορεί να μεν ήμουν στα καλά μου τωρά.

R: Και τέλος, Θεωρείς ένα graffiti μια πολιτική πράξη;

Σ: Κοίτα, κάποιες φορές εξαρτάται ο τρόπος της τοποθέτησεις του graffiti του καλλιτέχνη... Μπορεί ένα πρόσωπο, ενα stencil να κρύφκει κάτι που πίσω που τζίνο που φαίνεται έναν ωραίο σχέδιο, ένα μήνημα που θέλει να δεις, μια εικόνα στο μυαλό σου που θέλει να σε κάμει να σκεφτείς.

* Τα ονόματα ή ψευδώνυμα αποφεύγονται για ευνόητους λόγους!

Μαθητικές καταλήψεις στον Ελλαδικό χώρο: χτες και σήμερα

20 χρόνια μετά από τη δολοφονία του Ν. Τεμπονέρα στην Πάτρα, 8 Ιανουαρίου το '91, θα επιχειρήσουμε μια ιστορική αναδρομή στο πανελλαδικό κύμα καταλήψεων εκείνης της περιόδου, καθώς και μια σύνδεσή του με τους σημερινούς αγώνες και τις σημερινές καταλήψεις.

Ας ρίξουμε μια ματιά όμως λίγο πιο πέρα στο παρελθόν για να δούμε γιατί πραγματοποιήθηκαν απανωτές καταλήψεις σε όλο τον ελλαδικό χώρο στις αρχές του 1990. Στις 17 Νοέμβρη 1985 και μετά από την πορεία για το Πολυτεχνείο, ο μπάτσος Μελίστας δολοφονεί στα Εξάρχεια τον δεκαπεντάχρονο Μιχάλη Καλτεζά, και ξεσπούν άγριες συγκρούσεις που διαρκούν μέρες. Στις 26 Ιανουαρίου 1990 αθωώνεται ο Μελίστας και ως άμεση απάντηση καταλαμβάνεται το Πολυτεχνείο. Οι περισσότερες καταλήψεις που εμφανίζονται εκείνες τις μέρες είναι ως ένδειξη συμπαράστασης με τους καταληψίες του Πολυτεχνείου, και θίγουν ζητήματα που ξεπερνούν τα σχολεία και την εκπαίδευση. Αυτές οι καταλήψεις προετοίμασαν το έδαφος για αυτό που θα ακολουθούσε, λίγους μήνες αργότερα και τα σχολεία που τελούσαν υπό κατάληψη πρωταγωνίστησαν στις καταλήψεις '90 – '91 με τον πιο δυναμικό τρόπο...

Φτάνουμε στο φθινόπωρο του 1990... Η Νέα Δημοκρατία στην κυβέρνηση, και η κοινωνία ανήμπορη να αντιδράσει στις επιλογές των κυρίαρχων. Ασφαλιστικό, λιτότητα, απολύσεις, και η μόνες αντιδράσεις έρχονται από τη μαθητική νεολαία. Ο τότε υπουργός παιδείας, Κοντογιαννόπουλος λαμβάνει μέτρα άμεσης και έμμεσης καταστολής σε βάρος των μαθητών. Οι καταλήψεις αρχίζουν τον Νοέμβριο (του '90) από την Κρήτη, και στη συνέχεια την Κέρκυρα. Τις πρώτες μέρες του Δεκέμβρη οι καταλήψεις εξαπλώνονται με ραγδαίους ρυθμούς, σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Βόλο, Πάτρα καθώς και στις μικρότερες πόλεις. Λίγο πριν τα Χριστούγεννα οι καταλήψεις έχουν αγγίξει σχεδόν όλα τα σχολεία της χώρας, πάνω από 2000 σχολεία τελούσαν υπό κατάληψη.

Οι μαθητές βάζουν λουκέτο στα σχολεία τους, αγωνίζονται, διεκδικούν. Καλούν συνελεύσεις, συζητούν, γράφουν κείμενα, βγάζουν προκηρύξεις και έντυπα. Καλούν και συμμετέχουν σε συγκεντρώσεις και πορείες. Εναντιώνονται στο εκπαιδευτικό (και όχι μόνο) σύστημα. Αρθρώνουν, έστω και για λίγο, ένα ριζοσπαστικό λόγο, μακριά από κομματικούς και γραφειοκρατικούς ηγέτες, και μιλάνε για πράγματα όπως αυτοοργάνωση, άμεση δημοκρατία, αλληλεγγύη και ρήξη με το σύστημα και τους κυρίαρχους.

Γύρω στα μεσάνυχτα, 8 Γενάρη, στην Πάτρα, δολοφονείται ο Ν. Τεμπονέρας από δεξιούς παρακρατικούς της ΟΝΝΕΔ σε μια προσπάθεια ανακατάληψης του 3ου Γυμνασίου – Λυκείου Πάτρας από φασιστικές συμμορίες. (Η ΟΝΝΕΔ είναι η νεολαία της Νέας Δημοκρατίας, που βρισκόταν τότε στην εξουσία.)

Χιλιάδες άνθρωποι κατεβαίνουν αυθόρμητα στους δρόμους της πόλης μέσα σε μισή ώρα και συγκροτούν αυθόρμητη πορεία. Την επομένη, 9 Ιανουαρίου, πραγματοποιείται στην Πάτρα συγκρουσιακή πορεία 20.000 ανθρώπων που επιτίθενται στη νομαρχία. Και φτάνουμε στην μεγαλειώδη πορεία πάνω από 100.000 ανθρώπων στην Αθήνα, κατά την οποία ξεσπούν γενικευμένες συγκρούσεις. Οι δυνάμεις καταστολής χρησιμοποιούν τεράστιες ποσότητες χημικών, που έχει ως αποτέλεσμα να καεί από δακρυγόνα το κατάστημα Κ. Μαρούσης και να δολοφονηθούν 4 άτομα.

Μετά από το Γενάρη του '91, σιγά – σιγά οι μαθητικές κινητοποιήσεις αρχίζουν και ξεφουσκώνουν. Το αδιαμεσολάβητο μαθητικό κίνημα υποχωρεί, οι καταλήψεις κλείνουν, και επανέρχεται η πλήξη της σχολικής καθημερινότητας. Όμως αυτοί οι αγώνες έχουν αφήσει μια παρακαταθήκη αδιαμφισβήτητη, έχοντας ριζοσπαστικοποιήσει μεγάλο κομμάτι της μαθητικής νεολαίας, και έχοντας κατοχυρώσει τις καταλήψεις ως ένα αγωνιστικό μέσο στις συνειδήσεις των μαθητών των επόμενων γενεών...

Σήμερα, οι καταλήψεις σε σχολεία και σχολές παραμένουν αναπόσπαστο κομμάτι των αγώνων που δίνονται από τους μαθητές και τους φοιτητές. Από το φοιτητικό κίνημα '06 – '07 έως τον Δεκέμβρη του 2008, καταλαβαίνουμε πως οι καταλήψεις αποτελούν μια πάντα επίκαιρη πλευρά των ακηδεμόνευτων κοινωνικών αγώνων. Επίσης παρατηρούμε και πολλές καταλήψεις οι οποίες δεν θέτουν αιτήματα και αποτελούν την αντίδραση των μαθητών στη σχολική καταπίεση και τη θέληση για ένα μικρό διάλειμμα από τους καταναγκασμούς της καθημερινότητας. Η κατάληψη είναι πράξη ασυμβίβαστης αμφισβήτησης του καταπιεστικού σχολικού μηχανισμού.

Μέσα στις καταλήψεις των σχολείων οι μαθητές βρίσκουν χρόνο για συζήτηση, και προβληματισμό. Έρχονται πολλές φορές σε επαφή με αντιεξουσιαστικές ιδέες και πρακτικές, και η συμμετοχή των μαθητών σε κοινωνικούς αγώνες, όπως την εξέγερση του Δεκέμβρη, γεννάει αυτοοργανωμένες μαθητικές συλλογικότητες, ξυπνά συνειδήσεις, και εντάσσει μαθητές στον αγώνα ενάντια σε κάθε εξουσία.

Ας ρίξουμε μια ματιά στο ρόλο των μαθητών στην εξέγερση του Δεκέμβρη '08. Μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου ξεσπούν συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας, καταλαμβάνονται σχολές, και πραγματοποιούνται αυθόρμητες πορείες από αναρχικούς σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Οι σπόροι της εξέγερσης έχουν μπει... Οι μαθητές καταλαμβάνουν τα σχολεία τους, και επιτίθενται σε αστυνομικά τμήματα των περιοχών τους. Συμμετέχουν στις μεγάλες κεντρικές πορείες της 8ης Δεκεμβρίου 2008, κατά τις οποίες γίνονται σφοδρές συγκρούσεις και επιθέσεις σε μπάτσους, τράπεζες και κυβερνητικά κτίρια. Από κει και πέρα όμως, οι μαθητές είχαν πρωταγωνιστικό ρόλο στο να εξαπλώσουν την εξέγερση σε όλες τις γειτονιές και συνοικίες της χώρας. Πέρα από τις μεγάλες συγκεντρώσεις και πορείες στις πόλεις, γίνονται αποκεντρωμένες πορείες δράσεις στις γειτονιές και την περιφέρεια. (Αυτό ισχύει κυρίως για την Αθήνα.) Οι μαθητές συμμετέχουν σε τοπικές πορείες, και οργανώνουν δικές τους. Συντονίζονται μέσα από καταλήψεις, κατεβαίνουν μαζικά στους δρόμους, και πραγματοποιούν επιθέσεις σε κρατικούς/καπιταλιστικούς στόχους και αστυνομικά τμήματα. Με αυτόν τον τρόπο η εξέγερση άγγιξε τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων, αφού δεν έβλεπαν πλέον τους «κουκουλοφόρους» και τους «γνωστούς – άγνωστους» - όπως αποκαλούσαν τα ΜΜΕ τους αναρχικούς, τους μαθητές και γενικότερα τους εξεγερμένους - να εξεγείρονται και να συγκρούονται, αλλά τα παιδιά τους, τους φίλους τους, τα εγγόνια τους...

Πριν λίγους μήνες, αρχές Οκτώβρη του 2010, ξεκίνησε νέο κύμα καταλήψεων στην Ελλάδα. Με αφορμή τους νέους νόμους του υπουργείου παιδείας για την εκπαίδευση και με αιτία τις συνθήκες επιβολής και καταπίεσης της σχολικής μηχανής, τα σχολεία κλείνουν και πάλι. Βγαίνουν ανακοινώσεις και προκηρύξεις από τους καταληψίες, εκφράζουν την οργή τους για την αυξανόμενη φτώχεια κι εκμετάλλευση, για τις επιλογές και τις προσπάθειες των εξουσιαστών να ρημάξουν την κοινωνία. Και τον Δεκέμβρη του 2010 πραγματοποιούνται καταλήψεις σε σχολεία. Οι μαθητές καταλαμβάνουν τα σχολεία τους και οργανώνουν πορείες και επιθέσεις σε μπάτσους και εξουσιαστικά σύμβολα, δύο χρόνια μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη και την δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν πως οι καταλήψεις ήταν και θα είναι ένας δυναμικός τρόπος συμμετοχής των μαθητών στους κοινωνικούς αγώνες. Ήταν και θα είναι μια αξιοπρεπής απάντηση στην αθλιότητα των σχολικών κελιών, μια στιγμή άρνησης και απόδρασης από το εκπαιδευτικό σύστημα που χειραγωγεί και νεκρώνει συνειδήσεις...

Εικόνα από αφίσα, τον καιρό των καταλήψεων '90 - '91.

<u>Αυτοοργανωμένα μαθήματα μέσα στις καταλήψεις</u>

Ακολουθεί απόσπασμα προκήρυξης:

«...Έτσι λοιπόν αποφασίσαμε να αυτοοργανωθούμε, λειτουργώντας τα σχολεία μας για μας με αντιμαθήματα που θα παραδίδουν καθηγητές πανεπιστημίων, λυκείων, τελειόφοιτοι ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Θέλοντας λοιπόν να μετατρέψουμε τα σχολεία της υποταγής, της πειθαρχίας, της ομοιομορφίας και της νάρκωσης σε χώρο ελεύθερης μόρφωσης, έκφρασης, δημιουργίας και ζωής ανοίγουμε τις πόρτες και καλούμε όλους όσους δε σκοπεύουν να σκύψουν το κεφάλι, καθώς και όσους βαρέθηκαν να το σκύβουν μπροστά στα εκάστοτε οικονομικά συμφέροντα και τις απαιτήσεις των λίγων, να συμμετέχουν στα μαθήματα αυτά, που γίνονται από σήμερα Τετάρτη 16/1/91 και κάθε σχολική μέρα στα σχολεία μας.

1ο και 25ο λύκεια Πλάκας»

<u>Από κείμενο των Ανυπάκουων Μαθητών, Πάτρα 2010:</u>

«...είναι απολύτως λογικό και θεμιτό να προβαίνουμε σε καταλήψεις σχολείων με σκοπό να πάρουμε πίσω το χρόνο που μας κλέβουν καθημερινά απ' τις ζωές μας. Και εδώ βρίσκεται ο πραγματικός κίνδυνος για την εξουσία. Διότι η κατάληψη δεν απαιτεί από το σύστημα να κάνει παραχωρήσεις και να μας δώσει κάποια ψίχουλα απ' όσα μας χρωστάει, αλλά προτάσσει την άρνηση απέναντι σ' ένα θεσμό που καθημερινά μάς στερεί την ελευθερία...

...εν τέλει η κατάληψη μπορεί να αμφισβητήσει την ύπαρξη του καταπιεστικού μηχανισμού του σχολείου και να στραφεί ενάντια στο ίδιο το εξουσιαστικό σύστημα.. Στο σύστημα που χρειάζεται δούλους και αφεντικά...

...καμία ειρήνη με ότι καθημερινά μας στερεί ή θα μας στερήσει την ελευθερία...»

ΜΙΚΡΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΓΙΑ ΤΟ DIY ΑΠΟ ΩΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΗ

Η Ωχρά Σπειροχαίτη είναι ένα DIY συγκρότημα από την Ελλάδα. Παίζουν σε διάφορες εκδηλώσεις του "χώρου", αρνούνται να πουλήσουν και να βγάλουν κέρδος από τη μουσική τους, και έτσι μας τη χαρίζουν απλόχερα. Το κείμενο που ακολουθεί είναι αποσπάσματα από δικό τους, για το πως αντιλαμβάνονται το DIY.

Τέχνη: η επιτηδειότητα, επιδεξιότητα, ικανότητα που απαιτείται για την εκτέλεση ενός έργου
Τέχνη είναι ο τρόπος με τον οποίο προσπαθείς να παράγεις κάτι, να κατασκευάσεις κάτι, να επινοήσεις κάτι προσπαθώντας να διατυπώσεις τις σκέψεις ή τις συναισθήσεις σου .

Η τέχνη μπορεί να χαρακτηρίζεται επαναστατική μόνο στο επίπεδο που συγκρίνεται με μιαν γενική κοινωνική αδράνεια και ακινησία. Γιατί τέχνη σημαίνει πνευματική κινητικότητα. Η τέχνη από μόνη της δεν μπορεί να είναι επαναστατική στο βαθμό που συγκρίνεται με μια επαναστατικότητα βασισμένη σε επιλογές συγκεκριμένων ριζοσπαστικών κοινωνικών κατευθύνσεων και προοπτικών για την καθολική απελευθέρωση. Για να χαρακτηρίζεται επαναστατική κατά κάποιον τρόπο πρέπει να εμπνέεται από -και να σχετίζεται ή να συλλειτουργεί με- αυτές τις επιλογές.

Η πνευματική κινητικότητα υπονοείται και πραγματώνεται μόνο μέσα σε ένα κλίμα ελευθερίας αλλά ένας "καλλιτέχνης" μπορεί κάλλιστα να αρκείται στο να κατοχυρώνει και να απολαμβάνει αυτή την ελευθερία μόνο για τον εαυτό του, μπορεί να απαιτεί μια παθολογική νιτσεϊκή "ελευθερία" για τον εαυτό του και να αδιαφορεί ή να εχθρεύεται την ελευθερία "υποδεέστερων" κοινωνικών ομάδων. Τότε η τέχνη του δεν έχει σχέση με την κοινωνική επανάσταση γιατί απαιτεί μια εξουσιαστική κάλυψη και αποδοχή. Το πολύ, μπορεί να περιορίζεται σε μια μορφική και αισθητική επανάσταση κατανοητή από -και ενδιαφέρουσα- έναν ηλίθιο ναρκισσιστικό κύκλο ανθρώπων.

Η τέχνη δεν μπορεί να είναι τίποτε από μόνη της, όπως δεν μπορεί να είναι τίποτε από μόνη της μια ικανότητα ή μια έφεση, όπως δεν μπορεί να είναι τίποτε από μόνο του το ασυνείδητο.

Αρκεί η αυτοδιαχείριση στην παραγωγή;

Η οποιαδήποτε αυτοδιαχείριση δεν μπορεί να περιοριστεί στην παραγωγή ενός έργου. Η αυτοδιαχείριση αφορά κοινωνικές σχέσεις με συγκεκριμένο περιεχόμενο: την αυτονομία, την ισοτιμία, την κατάργηση ιεραρχιών και ρόλων, την άμεση δημοκρατία, τον αυτοκαθορισμό σε σχέση με το κοινωνικό περιβάλλον και τον αγώνα για κοινωνική αποδοχή κι επέκταση. Αυτές οι σχέσεις καταργούνται
όταν άνθρωποι τις επιλέγουν και τις περιορίζουν σε ένα διαχωρισμένο πλαίσιο δραστηριοτήτων τους και
όταν στη συνέχεια οι ίδιοι άνθρωποι για άλλες τους δραστηριότητες επιλέγουν ακριβώς τις αντίθετες, εχθρικές και αναιρετικές σχέσεις με τις πρώτες.

Αρκεί η διασφάλιση πολιτικού στίχου/κειμένου; (στράτευση)
προφανώς η επιλογή ενός πολιτικού επαναστατικού στίχου ή ενός επαναστατικού κειμένου δεν μπορεί να περιορίζεται μόνο στην μορφή διαχωρισμένα από το περιβάλλον του, τη διαδικασία, τη στάση, την κοινωνική σχέση που καθιερώνει. Δεν μπορεί ένας πολιτικός στίχος ή κείμενο να "καθάρει" τις -τυχόν απολίτικες ή ακόμη και- εναντιωματικές προς αυτά κινήσεις του δημιουργού.

Η έννοια της στράτευσης υπάρχει μέσα στην ιστορία της ελληνικής αριστεράς με έναν συγκεκριμένο τρόπο: ο δημιουργός ήταν ταγμένος να διεκπεραιώνει κομματικές παραγγελιές, να δημιουργεί με μηχανιστικό τρόπο μέσα στα πλαίσια του κομματικού μηχανισμού στρατιωτικοποιώντας την έμπνευσή του σε μια υπόθεση που ήταν σε όλα τα επίπεδα (συμπεριλαμβανομένης και της συμπεριφοράς του) διατεταγμένη και πειθαρχημένη. Με την έννοια αυτή μπορεί να γίνει συνολική κριτική στην στρατευμένη δημιουργία, σε μια ουσία όμως του έργου ως εξαρτημένου υποσυνόλου μιας κομματικής δραστηριότητας.

Η δημιουργία μπορεί να είναι μόνο στην "υπηρεσία" της υποκειμενικής –αλλά και συλλογικής-ελεύθερης βίωσης της ζωής σε όλες τις εκφάνσεις της. Έχει καταλυτική σημασία γι' αυτήν την ελευθερία –όπως και για κάθε ελευθερία- να μην υπόκειται σε έναν πειθαρχημένο αλάθητο μηχανισμό που διατάσσει, περιορίζει, κατευθύνει και συγκροτεί το υποκειμενικό βίωμα και την έμπνευση απ' αυτό αλλά να εκδηλώνει όλες τις κεντρομόλες και φυγόκεντρες, τις αντιφατικές και κριτικές δυνάμεις, να αποκαλύπτει την μεταβατική συγκρότηση που απελευθερώνει η

βίωση των καταστάσεων ενός ανθρώπου στον αγώνα για την κατάκτηση όχι μόνο της δικής του αλλά και της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Επαγγελματισμός

το “επάγγελμα του δημιουργού” δεν μπορεί παρά να κουβαλάει όλα τα χαρακτηριστικά του οποιουδήποτε επαγγέλματος. Εκμετάλλευση, ωράριο, μισθός, καθήκοντα, υποχρεώσεις και δικαιώματα, πειθαρχία, αλλοτρίωση και με καθοριστικό τρόπο δημόσιες σχέσεις, εικόνα και “κοινωνικότητα”. Είναι βασικό, για να συνεχίσουμε, να οριοθετήσουμε την ενδοτικότητα στον εκβιασμό της μισθωτής σκλαβιάς. Στο βαθμό που συμφωνούμε όλοι, συρόμαστε στην επιλογή της δουλειάς μέχρι έναν βαθμό: σε ό,τι κάνουμε να είμαστε αντικαταστήσιμοι, να μην διαπραγματευόμαστε την μοναδικότητα μας στην παραγωγική διαδικασία, να μην παράγουμε κυριαρχικούς όρους δημιουργώντας και διαπλάθοντας σχέσεις και συνειδήσεις μέσα στα όρια και την αποδοχή αυτών των όρων και να μην ελαστικοποιούμε με την δημιουργική παρουσία μας την ανεκτικότητα τους νομιμοποιώντας τους κοινωνικά.

Από το “επάγγελμα του δημιουργού” δεν μπορεί να λείπει το πρόσωπο του. Αυτό που τον κατοχυρώνει είναι η μοναδικότητα του και ο τρόπος που η μοναδικότητα του υποτάσσεται και αναπαράγει τα κυριαρχικά πρότυπα και τίποτε άλλο. Είναι αδιαμφισβήτητο ότι σε πολλές μορφές δημιουργικότητας υπάρχει το αναπόδραστο γεγονός της ερμηνείας, αυτής της αναπόφευκτης ταυτότητας του μοναδικού. Επομένως, ο “επαγγελματίας δημιουργός” παράγει πολιτισμό και μάλιστα, με σημείο αναφοράς την μοναδικότητα του, έναν πολιτισμό που δεν τον αφήνει να δημιουργήσει την ανατροπή του. Ο κυρίαρχος πολιτισμός κατορθώνει με τον καλύτερο τρόπο να κρατάει σε ομηρία κάθε εμπνευσμένη δημιουργικότητα, γι’ αυτό και ο χώρος της τέχνης θεωρείται ο πιο απαραίτητος και αποτελεσματικός (σήμερα που τα μέσα επιτρέπουν την μεγαλύτερη κοινωνική διάχυση) χώρος εγκλωβισμού του κοινωνικού φαντασιακού στα όρια του καθεστώτος. Η αξεδιάλυτη αντίφαση υπάρχει στην ίδια την πηγή της δημιουργικότητας και την δυναμική υπεραξία αυτής της αντίφασης την εισπράττει μόνο το σύστημα. Το χρήμα και η δόξα είναι τα περιοδικά προνόμια αυτής της αντίφασης για τον δημιουργό. Η όποια δυναμική του έτσι κι αλλιώς ανήκει πια αλλού.

Με ποιόν τρόπο οικειοποιούμαστε έργα άλλων;

αποσπάσματα ή και ολόκληρα έργα μπορούν να χρησιμοποιηθούν στον αγώνα για μια ανατρεπτική επικοινωνία είτε οι δημιουργοί τους το επεδίωξαν είτε όχι. Σεβασμός στο έργο δεν είναι η ένταξή του σε μια πνευματική νομοθεσία που δεν σου επιτρέπει να το χρησιμοποιήσεις αν δεν αποδεχτείς τους όρους της “ιδιοκτησίας” του. Σεβασμός στο έργο είναι η καλύτερη δυνατή χρήση του στην “υπηρεσία” της καθημερινής ζωής, με δεδομένο ότι αυτή η χρήση δεν έχει καμία σχέση με οποιαδήποτε ιδιοτέλεια (χρήματα, φήμη, εξουσία).

Επομένως, όπου εμείς μπορεί να συναντήσουμε έργα κι αποσπάσματα που αντανακλούν με τον καλύτερο τρόπο την δική μας αγωνία μέσα στην υπόθεση της ελευθερίας, η οικειοποίηση “επιβάλλεται”. Η αναγραφή της πηγής όταν αναφέρεται πρέπει να συνοδεύεται από μια δική μας κριτική στο σύνολο του έργου και της στάσης του δημιουργού με τέτοιον τρόπο, ώστε να μπορεί να γίνεται κατανοητή σε όλους η επιλογή της συγκεκριμένης οικειοποίησης από μέρους μας και η τυχόν αποστασιοποίηση μας από άλλες τους επιλογές.

Ο τρόπος οικειοποίησης δεν επιδέχεται περιορισμούς. Το κάθε έργο είναι υπόλογο μόνο μπροστά σε όλες τις δυνατότητες έκφρασης που μπορεί να εμπνεύσει σε έναν άνθρωπο ή μια συλλογικότητα. Αυτή είναι και πραγμάτωση του στο βαθμό που κατατίθεται δημόσια.

Τι θεωρούμε εναλλακτικό και κατά συνέπεια διορθωτικό, συμπληρωματικό ή επαναστατικό;

Επαναστατικό θεωρείται οτιδήποτε αποβλέπει στην καθολική ανατροπή των δομών της κυριαρχίας, από το κράτος μέχρι και τον τελευταίο θεσμό του αστικού πολιτισμού. Με σημείο αναφοράς τον βαθμό ρήξης ορίζονται και το εναλλακτικό, διορθωτικό και συμπληρωματικό. Το εναλλακτικό αρκείται σε νησίδες ελευθερίας που, όταν κατοχυρώνονται, μπορούν να συνυπάρχουν με το καταπιεστικό περιβάλλον τους φροντίζοντας διαρκώς να υπερασπίσουν τον περιχαρακωμένο τους χώρο. Αυτή είναι και η ελευθεριακή φιλοσοφία τους που αντλεί τα μέγιστα από την αστική προσέγγιση της δημοκρατικότητας, εφόσον γίνεται μια ακόμη αγαστή επιλογή ανάμεσα στις τόσες άλλες μέσα στην “αγορά” των ιδεών. Το συμπληρωματικό φροντίζει -ή καταντάει- να καλύπτει τα κενά της κρατικής δυσλειτουργίας όσον αφορά τις “κοινωνικές” υποχρεώσεις. Καλύπτει αυτά τα κενά με τρόπο που εύκολα μπορεί να απορροφηθεί και να υποκατασταθεί από την κρατική φιλοσοφία

χωρίς κανέναν απολύτως κραδασμό. Το διορθωτικό προϋποθέτει την επέκταση των δομών κυριαρχίας σε πεδία που δεν είχαν από τα πριν σχεδιαστεί από το σύστημα και του τα προσφέρουν εμπνεύσεις "δραστήριων πολιτών". Πρόκειται πάντα για μια καλοδεχούμενη από το κράτος συνδρομή των υπηκόων.

Ποια είναι η άποψη μας για το θέμα της πνευματικής ιδιοκτησίας και με ποιους τρόπους υπερασπιζόμαστε το έργο μας;

Αυτό που μας αφορά στο προκείμενο –και που πηγάζει και από τις αυτονόητες μεταξύ μας αρνήσεις για ό,τι αφορά θέματα ιδιοκτησίας- είναι η κάθετη και δυναμική άρνησή μας σε οποιαδήποτε κίνηση ιδιοποίησης του οποιουδήποτε έργου. Μπορούμε να οικειοποιηθούμε το οποιοδήποτε έργο με τρόπο που δεν αφορά την ιδιοποίηση, την μονοπώληση του περιεχομένου και της μορφής του, την με οποιονδήποτε τρόπο ιδιοκτησία του από μέρους μας, κι αυτό, προφανώς, αγωνιζόμαστε ούτως ώστε να γίνει γενικευμένη κοινωνική συμπεριφορά. Με το ίδιο σκεπτικό αρνούμαστε την ιδιοποίηση, μονοπώληση και ιδιοκτησία του δικού μας έργου από οποιονδήποτε. Και οι τρόποι που υπερασπιζόμαστε το έργο μας είναι οι τρόποι με τους οποίους έχουμε επιλέξει να εκφράζουμε την κάθετη και δυναμική μας άρνηση ανάλογα με την κάθε περίπτωση: από τον διάλογο μέχρι την βία.

Τι είναι τελικά μια ανθρώπινη σχέση μεσολαβημένη από το εμπόρευμα;

υπάρχει ένας συγκεκριμένος τρόπος που το σύστημα της οικονομίας όχι μόνο ικανοποιεί αλλά γεννάει και κατευθύνει ανάγκες και επιθυμίες. Για να ικανοποιήσει κάποιος μια του ανάγκη πρέπει να ακολουθήσει αυστηρά θεσμισμένες λογικές και πρακτικές, που αφορούν μια δοσοληψία στη βάση επιβαλλόμενων κωδίκων από αρμόδια διευθυντήρια εξουσίας. Στην "απλή" καθημερινή κίνηση της ζήτησης και προσφοράς προϊόντων και υπηρεσιών είναι ενσωματωμένη η κυρίαρχη λογική της εκμετάλλευσης και του κοινωνικού ελέγχου. Το εμπόρευμα (ως αντικείμενο και ως υπηρεσία) διαμεσολαβεί σε μια ανθρώπινη σχέση όταν η σχέση αυτή καταφεύγει στις λογικές του οικονομικού κόσμου -σε άνωθεν επιβαλλόμενους και ρυθμιζόμενους κώδικες και χειρονομίες- για να πραγματώσει τις όποιες επιλογές της.

Πώς μπορεί το "τζάμπα" να είναι εμπόρευμα;

Η εμπορευματική σχέση δεν περιορίζεται μόνο στην άμεση υλικότητα του αντιτίμου. Η φιλοσοφία της υπεραξίας έχει αποκτήσει μια γενικευμένη κοινωνική έννοια που την καθιστά αναπόσπαστο κομμάτι της εξουσιαστικής λογικής. Μπορεί ένας μεγαλοεργολάβος να μοιράζει δωρεάν την εφημερίδα που εκδίδει αλλά με αυτόν τον τρόπο μπορεί να κατοχυρώνει ένα μπλοκ συμφέροντος και να κατευθύνει πολιτικές που ευνοούν την ανάληψη μεγάλων δημόσιων έργων από την εταιρία του. Έτσι κερδίζει τα πολλαπλάσια απ' ότι αν πουλούσε την εφημερίδα του που δωρεάν φτάνει σε περισσότερο κόσμο απλώνοντας τα συμφέροντα του και την πολιτική πίεση. Άλλο παράδειγμα είναι η πολιτική υπεραξία που μπορεί να εισπράξει ένας πολιτικός, ένα κόμμα ή μια κρατική υπηρεσία ικανοποιώντας δωρεάν "ανάγκες" των μελλοντικών ψηφοφόρων ή υποστηρικτών μιας συγκεκριμένης πολιτικής. Είναι δεδομένο ότι δεν μπορείς να αντιλαμβάνεσαι ξεκομμένα την ανυπαρξία αντίτιμου σε κάποιο προϊόν ή υπηρεσία. Αν το αντίτιμο δεν είναι παρόν στην "συσκευασία" ή στην "είσοδο" το πιο πιθανό είναι να βρίσκεται αλλού. Εκτός κι αν το μόνο αντίτιμο που ζητιέται είναι ο αγώνας για την γενικευμένη καταστροφή κάθε αντίτιμου.

Ποια είναι η διαφορά μεταξύ αντίτιμου και οικονομικής ενίσχυσης;

Μια ειδοποιός διαφορά είναι η δεσμευτικότητα και η υποχρέωση καταβολής: το αντίτιμο δεν αναγνωρίζει συνειδησιακές επεξεργασίες μια και βασίζεται στην αυτόματη και αυτονόητη αναπαραγωγή της εμπορευματικής σχέσης. Το αντίτιμο υπολογίζεται στη βάση του κόστους του "προϊόντος" ενώ η οικονομική ενίσχυση στην στήριξη μιας κατάστασης που μπορεί και να υπερβαίνει το προϊόν. Η οικονομική ενίσχυση είναι πολύ πιο κοντά στην ελεύθερη σχέση και επικοινωνία γι' αυτό και είναι πολύ επικίνδυνο να ταυτίζεται με τη στενότητα και την αυτονοησία ενός προϋπολογισμένου και δεσμευτικού αντίτιμου.

Υπάρχει αισθητική στάση που να εναντιώνεται στο θέαμα (μπορείς να ανατρέψεις τη δομή του θεάματος από τη "σκηνή");

Εάν αποδεχτούμε την ανάλυση που θέλει το Θέαμα ως μια διαδικασία που βασίζεται στην δημαγωγία της εικόνας, στις διαχωρισμένες ατομικές και κοινωνικές λειτουργίες, στους ρόλους και την αναπαραγωγή τους τότε η "σκηνή" και η αισθητική της δεν μπορούν να είναι ανατρεπτικές εφόσον αναπαράγουν αυτήν ακριβώς την διαδικασία. Όχι τόσο την αναπαραγωγή της εικόνας και των ρόλων όσο της αντίληψης του διαχωρισμού: σκηνή και κοινό. Το Θέαμα είναι πλέον ικανό να μην έχει καμία χρονική υστέρηση στο να αφομοιώνει ακόμη και την πιο ανατρεπτική "σκηνή" στο

βαθμό που το ίδιο έχει διαμορφώσει ένα "κοινό" πανέτοιμο για κάθε είδους νεωτερισμό: ακόμη και για την σκηνική ανατροπή του θεάματος. Αρκεί όλα να εξελίσσονται στην "σκηνή" και όχι σε πραγματικό (καθημερινό) χώρο και χρόνο.

Είναι το έργο από μόνο του ικανό να αναδείξει τη διαδικασία παραγωγής του; Χρειάζεται πάντα συμπληρωματικός λόγος και πόσο σημαντικός είναι αυτός;

Ένα έργο από μόνο του είναι ικανό για όλα εκτός από το να υποκαταστήσει την πραγματικότητα. Κατά τα άλλα το έργο εμπίπτει (ή εκπίπτει) σε μια (καλοπροαίρετη ωστόσο) "διαφημιστική λογική" που θα χρειαστεί οπωσδήποτε και την επιβεβαίωση της πραγματικότητας. Ο Λόγος που θα συνοδεύει την παρουσίαση του έργου και οι πρακτικές που θα επιλέγονται κάθε φορά για να το "περιβάλλουν" (και που μπορεί να είναι όλα αυτά όχι απλώς συνοδευτικά αλλά και αυτόνομα από το έργο) κατοχυρώνουν την ολικότητα της προώθησης της ανατρεπτικής πραγματικότητας. Αλλά μπορεί και κάθε "συνοδευτικό διαπιστευτήριο" ανατρεπτικότητας να λείπει αν απαντιούνται στην πράξη από μόνα τους η επιλογή του έργου, ο χώρος παρουσίασης, ο χρόνος, η ιστορικότητα του εγχειρήματος κι εξηγούνται οι λόγοι κατάργησης της σκηνής, της εμπορευματικής λογικής και κάθε διαμεσολαβημένης σχέσης. Αν γίνεται, είναι μια έμπνευση που δεν μας έχει συναντήσει ακόμη.

Μπορείτε να βρείτε το υπέροχο αυτό συγκρότημα στο διαδίκτυο στο wxra.squat.gr από όπου μπορείτε και να κατεβάσετε τα τραγούδια τους, δωρεάν φυσικά.

Οι μέρες είναι μαγικές
όταν μπορούμε και γελάμε δίχως φόβο
όταν δεν έχει θάνατο του πρωινού καφέ η κουβεντούλα
οι μέρες είναι φυλακές
όταν η νύχτα πλημμυρίζει βαθμοφόρους
οι μέρες είναι φυλακές
όταν χτυπάνε κάρτα οι βασανιστές

ο χρόνος είναι μαγικός
όταν δεν κρύβονται χαφιέδες στα ρολόγια
όταν γερνάμε σίγουροι με το κεφάλι στο λαιμό μας
ο χρόνος είναι πανικός
όταν ανοίγουν τα ντοσιέ οι στρατοδίκες
ο χρόνος είναι πανικός
όταν μας ζώνει μια τεράστια διαταγή

η πόλη είναι μαγική
όταν φιλιόμαστε στο πάρκο δίχως φόβο
όταν δεν γίνονται έφοδοι στα καφενεία και στους σινεμάδες
η πόλη είναι ασφυκτική
όταν την πνίγουν τα εθνικά ιδεώδη
η πόλη είναι ασφυκτική
όταν ξυπνάμε με εμβατήρια χακί

Η βίαιη αντίσταση είναι η μόνη ελπίδα
σε μια χώρα δίχως ελπίδα και φωνή

sidet buyuleyijidir sidet umutur
umut suz ve sesiz bir
sesiz bir dunada

Μπαλάντα για μια λυπημένη χώρα, Ωχρά Σπειροχαίτη

Λίγα λόγια για την μισητή εκπαίδευση

Η εκπαίδευση είναι ένα σημαντικό μέρος της κοινωνίας το οποίο μπορεί από τη μία να μας δώσει δύναμη και από την άλλη να μας κάνει σκλάβους, πράγμα που εξαρτάται από την αντίδρασή μας στο σύστημα. Σε χώρες όπως η Ισπανία, η θρησκευτική παιδεία ήταν ο μόνος δρόμος για την μάθηση, μέχρι τον 20στό αιώνα, και οι φτωχοί άνθρωποι και οι γυναίκες δεν είχαν δικαίωμα φοίτησης. Αυτό γίνεται και σήμερα, σε πολλές φονταμενταλιστικής νοοτροπίας, θρησκευτικές κοινωνίες. Στην Ευρώπη και στις Η.Π.Α., επιθέσεις στην εκπαίδευση θεωρούνται ακρογωνιαίος λίθος της αντιδραστικής πολιτικής ατζέντας. Σε μια καπιταλιστική κοινωνία, όπου τεράστια έμφαση δίνεται στο να γίνουν οι πλούσιοι πλουσιότεροι και να προστατέψουν την ιδιοκτησία τους, οφείλουμε να αναρωτηθούμε γιατί οι κυρίαρχοι νοιάζονται για την εκπαίδευση.

Όταν πηγαίνουμε σχολείο, μας λένε πως το σχολείο θα μας μάθει τα απαραίτητα ώστε να μπορούμε να επιβιώσουμε στην κοινωνία, δίνοντας μας τις απαραίτητες γνώσεις για να βρούμε δουλειά και να φροντίζουμε τον εαυτό μας. Αυτό είναι ψέμα. Το σύστημα δεν ενδιαφέρεται ούτε στο ελάχιστο για εμάς. Ενδιαφέρεται μόνο στο τι μπορούμε να κάνουμε για να το βοηθήσουμε. Η διαδικασία της εκπαίδευσης είναι ένα μίγμα στοιχειωδών γνώσεων τα οποία χρειαζόμαστε για να υπηρετούμε το κράτος και το κεφάλαιο, συν δόγματα «κανονικής» συμπεριφοράς, που στοχεύουν στο να μην αμφισβητούμε το όταν γινόμαστε σκλάβοι των καπιταλιστών ή της κυβέρνησης, πείθοντας μας πως το σύστημα που μας εκμεταλλεύεται κατά κάποιον τρόπο μας ωφελεί πράγμα που είναι ψέμα και κραυγαλέα αντίφαση.

Ο κύριος ρόλος της εκπαίδευσης σε μια καπιταλιστική κοινωνία είναι να διδάξει στους μαθητές σεβασμό προς την εξουσία. Αυτό γίνεται τοποθετώντας ένα δάσκαλο ή σχολικό γραφειοκράτη στο ρόλο των γονιών που τα παιδιά ξέρουν ως την μορφή εξουσίας που υπάρχει στο σπίτι. Η εξουσία επιβάλλεται επινοώντας ένα σύστημα τιμωρίας για όσους δεν υπακούν και επιβράβευσης όσων συμμορφώνονται. Η τήρηση αυστηρών και ηλίθιων κανονισμών, όπως για παράδειγμα το να περπατάς στη σωστή πλευρά του διαδρόμου μας μαθαίνουν να υπακούμε εντολές, όσο χαζές και ανούσιες κι αν είναι. Μαθαίνουμε πως εκείνοι που είναι πιο έξυπνοι από εμάς, μπορούν να μας διατάζουν, χωρίς να μας ρωτούν, και εμείς οφείλουμε να κάνουμε ότι μας λένε. Έτσι προετοιμαζόμαστε για τον κόσμο των αφεντικών, των μπάτσων, των πολιτικών και των αξιωματικών του στρατού, οι οποίοι θα μας διατάζουν και θα μας διοικούν, λες και εμείς είμαστε ηλίθιοι και κατώτεροι.

Σκοπός της εκπαίδευσης είναι το να αφαιρέσει κάθε ίχνος ατομικότητας από τους μαθητές, ώστε να υποταχτούμε σε ότι μας λένε, και να μην ακολουθήσουμε τα δικά μας όνειρα, να μην πραγματοποιήσουμε τις επιθυμίες μας και να μην εκμεταλλευτούμε τα ταλέντα μας. Μας βάζει σε ένα περιβάλλον με χιλιάδες ανθρώπους της ηλικίας μας και χρησιμοποιεί μορφές εξουσίας για να βάζει την ετικέτα σε όποιον δεν συμμορφώνεται ως άξιο περιφρόνησης. Αυτό είναι η βάση της πίεσης που ασκείται σε ένα άτομο από τους συνομήλικους του, διδάσκοντας σε αθώα παιδία να επιδιώκουν μετριότητα και υπακοή, παρενοχλώντας οποιονδήποτε παραμένει ανυπότακτος. Αυτό μας κάνει να συνηθίσουμε τις κινήσεις των άλλων, και να ακολουθούμε τυφλά, φοβούμενοι μήπως ξεφύγουμε από τα αρρωστημένα πρότυπα. Αυτό είναι η βάση του συστήματος κοινωνικού ελέγχου στους χώρους εργασίας, όπου οι εργαζόμενοι υποτάσσονται στην εκμετάλλευση, καθώς έτσι δεν θα ονομαστούν 'ταραξίες,' και ενθαρρύνονται από τα αφεντικά να προδίδουν τους συνεργάτες τους, ακόμα κι αν αυτό δεν έχει όφελος για τους ίδιους.

Η εκπαίδευση επιβάλλει την τάξη, κάτω από αυστηρό έλεγχο. Το καπιταλιστικό σύστημα βλέπει τους ανθρώπους ως ένα τίποτα, ένα κομμάτι κρέας, του οποίου ο μόνος σκοπός είναι η αύξηση των κερδών των αφεντικών, η αγορά των προϊόντων τους, και η συμβολή στους πολέμους τους. Η μοντέρνα, βιομηχανική κοινωνία είναι οργανωμένη σε βάρδιες που τρέχουν 24 ώρες το εικοσιτετράωρο, ώστε να αυξηθούν τα κέρδη των αφεντικών. Η μοντέρνα, βιομηχανική κοινωνία βασίζεται επάνω σε τρεις

ιδέες, δημιουργημένες από τους Fredrick Taylor, Henry Ford και Max Weber. Ο Taylor εφηύρε την ιδέα να αντικατασταθούν όσο το δυνατό οι εργάτες από μηχανές, έτσι ώστε οι καπιταλιστές να μεγιστοποιήσουν το κέρδος που μπορούν να βγάλουν σε ένα χρονικό διάστημα. Ο Ford εφηύρε την γραμμή συναρμολόγησης (production line), ώστε οι εργαζόμενοι να περιορίσουν τις ρομποτικές κινήσεις τους σε μία και άσκοπη εργασία. Ο Weber εφηύρε την μοντέρνα γραφειοκρατία που χρησιμοποίησαν οι Ναζί στη Γερμανία να ελέγχουν μεγάλους αριθμούς ανθρώπων με μιλιταριστική οργάνωση. Οι ιδέες του υιοθετήθηκαν από τους καπιταλιστές ανά το παγκόσμιο μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Για χιλιάδες ανθρώπους να μπορέσουν να εργαστούν σε τέτοιο περιβάλλον πρέπει να μάθουν από νεαροί ηλικία να ζουν σκεφτόμενοι συνεχώς την ώρα. Η εκπαίδευση διδάσκει στους μαθητές να συμμορφώσουν τις επιθυμίες τους σύμφωνα με ένα αυστηρό χρονοδιάγραμμα, με το να επιβάλλει τιμωρίες σε όσους αργούν να φτάσουν στο σχολείο, σε μια συγκεκριμένη τάξη, ή καθυστερούν να τελειώσουν κάποια εργασία. Έτσι προετοιμάζει τους μαθητές να ζήσουν στην πράξη τη φράση «ο χρόνος είναι χρήμα.» Για να μεγιστοποιήσει το βαθμό στον οποίο οι μαθητές είναι εκμεταλλεύσιμοι μόλις φτάσουν στην ηλικία που πιάνουν δουλειά, πρέπει να είναι μαθημένοι να νιώθουν νευρικότητα και ενοχή όταν δεν φτάνουν στην ώρα που τους έχει επιβάλλει κάποιο αφεντικό να εμφανίζονται για δουλειά.

Η εκπαίδευση αποθαρρύνει την αντίδραση και την διαφωνία. Αυτό ξεκινά με το σύστημα βαθμολόγησης της επίδοσης των μαθητών. Συνεχώς μας βαθμολογούν βάση της ικανότητας μας να παπαγαλίζουμε γεγονότα, φράσεις και ημερομηνίες, ανεξάρτητα από το αν καταλαβαίνουμε το νόημα. Η ρουτίνα της παπαγαλίας μας αφαιρεί την ικανότητα να συλλογιζόμαστε λογικά και να αμφισβητούμε εκείνα που μας λένε. Μας περνά την ψευδαίσθηση πως υπάρχει μία και μοναδική αλήθεια, μία απάντηση σε κάθε ερώτηση, και επιβραβεύεσαι όταν γνωρίζεις αυτήν την απάντηση, αυτήν την μοναδική αλήθεια. Μαθαίνει στους ανθρώπους πως κοινή λογική σημαίνει να εμπιστεύεσαι εκείνον που κατέχει εξουσία να έχει και την σωστή απάντηση σε μια ερώτηση, αντί να πιστέψεις στον εαυτό σου, να αμφισβητήσεις όσα σου λέει η εξουσία και να ψάξεις για την απάντηση μόνος σου. Αυτό μας ενθαρρύνει να έχουμε πίστη στους πεφωτισμένους ηγέτες μας που έχουν τις απαντήσεις αντί να σκεφτούμε για τον εαυτό μας. Με την αποθάρρυνση της δημιουργικής, ερευνητικής και κριτικής σκέψης, προετοιμάζουν τους μαθητές για την ενήλικη ζωή τους, όπου θα νομίζουν πως οι απαντήσεις στα προβλήματα της ζωής έρχονται από την τηλεόραση, το κράτος, και την θρησκεία. Αυτό κάνει τους ανθρώπους πιο δεκτικούς στην κρατική προπαγάνδα και τις καπιταλιστικές διαφημίσεις, και λιγότερο σκεπτικούς όπου βρίσκουν προφανείς αντιφάσεις, διαστρεβλώσεις και ψέματα σε ότι τους λένε. Επίσης, ταυτίζοντας την μάθηση με την εκπαίδευση, κάνει τους μαθητές να θεωρούν την μάθηση βαρετή, και έτσι αποθαρρύνονται από το να μαθαίνουν και να ψάχνονται αργότερα στη ζωή τους.

Η εκπαίδευση προωθεί τον εγωισμό. Αυτό γίνεται με τον εξαναγκασμό των μαθητών να ανταγωνίζονται ο ένας τον άλλο. Σε ακαδημαϊκά θέματα, οι μαθητές τιμωρούνται για την συνεργασία και την αλληλοβοήθεια. Σε αθλητικά ζητήματα οι μαθητές ανταγωνίζονται σωματικά. Διδάσκονται πως εκείνοι που χάνουν ή δεν επιδίδουν τόσα καλά είναι κατώτεροι, και, κατά

συνέπεια, όσοι είναι λιγότερο πετυχημένοι στην κοινωνία δεν το άξιζαν επειδή είναι τεμπέληδες και δεν δουλεύουν αρκετά σκληρά. Μαθαίνουν πως είναι εντάξει οι ισχυροί να κυριαρχούν επάνω στους αδύναμους και όσοι προσπαθούν να βοηθούν τους λιγότερο ευκατάστατους είναι «αδελφές» και πρέπει να σκέφτονται μόνο τον εαυτούλη τους. Το σχολείο επίσης διδάσκει το να είσαι «ομαδικός παίχτης», πράγμα που σημαίνει πως η ικανότητα να πετύχουμε προσωπικά είναι συνδεδεμένη με την προθυμία μας να θυσιάσουμε τις προσωπικές μας επιθυμίες και να κάνουμε ότι λένε οι αρχηγοί. Μαθαίνουμε πως έτσι κερδίζουμε, επειδή θυσιαζόμαστε για χάρη της «ομάδας». Αυτό θέλει να μας προετοιμάσει για τον κόσμο της εργασίας, όπου η «ομάδα» είναι μια καπιταλιστική επιχείρηση και εμείς πρέπει να είμαστε «ομαδικοί παίχτες», να θυσιαζόμαστε για χάρη των αφεντικών, να μην σκεφτόμαστε τις συνέπειες των εντολών που ακολουθούμε και να είμαστε καλοί σκλάβοι.

εγκαταστάσεις όσων αφορά την εκπαίδευση. Θα πάνε πανεπιστήμιο, για να βρουν δουλειά στην μεσαία τάξη του μέλλοντος. Οι υπόλοιποι μαθητές θα λάβουν μηδαμινή προσοχή σε ακαδημαϊκά θέματα και θα έχουν μια σύντομη εκπαιδευτική «καριέρα» για να γίνουν η αυριανή εργατική τάξη. Αυτοί που αποβάλλονται ή παρατούν το σχολείο επισημαίνονται ως κατώτεροι, και πληροφορούνται πως δεν θα καταφέρουν τίποτα στη ζωή τους. Δυστυχώς, αυτές συχνά είναι αυτόαποδεικνυόμενες προφητείες. Τα παιδιά από υψηλότερα κοινωνικά στρώματα μαθαίνουν να νιώθουν μόνο περιφρόνηση για τους λιγότερο τυχερούς. Τα κορίτσια είναι υπό αυστηρότερο έλεγχο, και τους λένε πως δήθεν δεν είναι όσο καλές όσο είναι τα αγόρια σε θέματα όπως τα μαθηματικά. Αποθαρρύνονται από το να σπουδάζουν κάποια μαθήματα και έχουν λιγότερη πρόσβαση σε δραστηριότητες όπως τα αθλητικά, τα οποία θεωρούνται «αντρικά».

Η εκπαίδευση διαχωρίζει τους μαθητές ανάλογα με το φύλο και την κοινωνική τάξη. Από νωρίς, κάποια παιδιά επισημαίνονται ως «έξυπνα», βάση των αποτελεσμάτων τους σε διαγωνίσματα ή άλλες αυθαίρετες μεθόδους. Αυτά συνήθως είναι τα παιδιά από ευκατάστατες οικογένειες, των οποίων οι γονείς είναι ανυπόμονοι να δείξουν την ανωτερότητά τους με το να δοξάζονται οι ίδιοι για όσα κάνουν τα παιδιά τους. Κατά την διάρκεια των σχολικών τους χρόνων, αυτά τα παιδιά θα έχουν τους καλύτερους δασκάλους και

Οι κλίκες στο σχολείο συχνά δημιουργούνται με βάση το εισόδημα, την κοινωνική τάξη, και το φύλο. Οι μαθητές των οποίων το εισόδημα και το φύλο τους επιτρέπουν να αντικατοπτρίζουν αξίες τις οποίες το καπιταλιστικό σύστημα θεωρεί σημαντικές, βλέπουν τους εαυτούς τους ως ανώτερους και είναι πιο πιθανό να συσχετιστούν, ενώ οι άλλοι έχουν την τάση να συσχετίζονται με βάση κοινά ενδιαφέροντα. Εκείνοι που δεν θεωρούνται «δημοφιλείς»(μέρος των ελιτιστικών κλικών) πληροφορούνται πως οφείλουν να

θαυμάζουν εκείνους που είναι. Αυτό έχει σκοπό να τους προετοιμάσει για την μετέπειτα ζωή τους, όπου θα βλέπουν στις εφημερίδες, στα περιοδικά και στην τηλεόραση για τις ζωές των πλουσίων, των επιτυχημένων, των διάσημων κτλ, και θα θαυμάζουν τους πλούσιους αντί να αναρωτιούνται πως μπορούν να κλέβουν και να δουλεύουν τον κόσμο κανονικότατα!

Η εκπαίδευση στην καπιταλιστική κοινωνία προσπαθεί να μας πείσει να υπερασπιζόμαστε το σύστημα που μας εκμεταλλεύεται. Η μοντέρνα δωρεάν εκπαίδευση πρώτοεμφανίστηκε για να μυήσει τα παιδιά των μεταναστών στον «Αμερικάνικο τρόπο ζωής», την «Αμερικάνικη κουλτούρα» και το «Αμερικάνικο πολιτικό σύστημα» στις Η.Π.Α. φυσικά. Σκόπευε να αφανίσει τα αισθήματα πολιτιστικής ιδιαιτερότητας που έτρεφαν οι μετανάστες και να τους ομογενοποιήσει σε πιστούς και υπάκουους πολίτες. Οι μαθητές ακόμα διδάσκονται πως πρέπει να «αγαπούν τη χώρα τους» και πως συγκριτικά με την «πατρίδα τους», στις άλλες χώρες του κόσμου είναι όλοι οπισθοδρομικοί χωριάτες ή σατανικοί τρομοκράτες, με κατώτερες αξίες. Μαθαίνουν πως ο καπιταλισμός είναι το μόνο οικονομικό σύστημα που μπορεί να δουλέψει, πως όλοι μπορούν να γίνουν πλούσιοι αν προσπαθήσουν αρκετά, και η φτώχεια είναι αποτέλεσμα μιας μειοψηφίας ανθρώπων που είναι κατώτεροι και δεν δουλεύουν αρκετά σε σύγκριση με τα αφεντικά που προσλαμβάνουν και απολύουν, που ρίχνουν χιλιάδες ανθρώπους στην ανεργία για να βγάλουν κέρδος. Μαθαίνουν πως ζούνε σε μια «ελεύθερη χώρα» για την οποία αξίζει κανείς να δώσει και τη ζωή του, μια χώρα όπου όλοι είναι ίσοι σύμφωνα με τον νόμο. Ξεχνάνε ότι οι άνθρωποι κάτω των 18 ετών έχουν μηδαμινά δικαιώματα! Μας λένε πως το υπάρχον σύστημα είναι δημοκρατικό, όταν στην πραγματικότητα ελέγχετε από τις κλίκες των πλουσίων επιχειρηματιών που διαλέγουν πολιτικούς να εκπροσωπούν τα δικά τους συμφέροντα. Περίπου τα μισά από όσα διδάσκονται σήμερα στα σχολεία είναι είτε κοινωνικός έλεγχος ή πολιτική στείρωση, και δεν χρησιμεύουν καν στο να βρίσκεις ή να εκτελείς μια συγκεκριμένη εργασία.

Τα εκπαιδευτικά ιδρύματα μας μαθαίνουν όλο και πιο λίγα χρήσιμα πράγματα, όσο στα μυαλά των εξουσιαστών γίνεται όλο και πιο έμμονη η ιδέα του να μας ελέγχουν και να μας οδηγήσουν ακόμη περισσότερο σε μια οικονομία που θα βασίζεται σε ακραίες καταστάσεις φτώχειας και πλούτου. Οι κυρίαρχοι τα έχουν καταφέρει σε αρκετά μεγάλο βαθμό να ενθαρρύνουν τους καταπιεσμένους να αποδεχτούν την εξουσία που κατέχουν οι ίδιοι οι κυρίαρχοι, τα πλούτη τους και τα προνόμια που έχουν. Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς λοιπόν; Αν θέλεις να πολεμήσεις το σύστημα το πρώτο που έχεις να κάνεις είναι να μορφώσεις τον εαυτό σου. Μπορείς να ξεκινήσεις με το διάβασμα και να συγκρίνεις αυτά που βρίσκεις γραμμένα, με τις εμπειρίες σου από τη ζωή. Να είσαι σκεπτικός με υλικό γραμμένο από «ειδικούς» της κυβέρνησης και των καπιταλιστών και να μαθαίνεις να διαβάζεις Μ.Μ.Ε. σκεπτόμενος αυτά που θέλουν να σε κάνουν να πιστέψεις με την παραπληροφόρησή τους. Να θυμάσαι πως το βασικό κίνητρο αυτών που έχουν δύναμη, χρήματα και εξουσία είναι να αποκτήσουν περισσότερη δύναμη, περισσότερα χρήματα και μεγαλύτερη εξουσία. Ένας καλός τρόπος για να έχεις την εμπειρία του πως πάνε τα πράγματα είναι να πιάσεις δουλειά και να δεις πως σου συμπεριφέρονται οι ανώτεροί σου ενώ δουλεύεις για εκείνους. Ξεκίνα να οργανώνεσαι για πραγματικές κοινωνικές αλλαγές, είναι στο χέρι σου! Το μυστικό για να αλλάξει η κοινωνία είναι ότι η δύναμη πολλών ανθρώπων που συνεργάζονται για αλλαγή είναι πολύ δυνατότερη από οποιαδήποτε καταναγκαστική ισχύ το σύστημα μπορεί να δημιουργήσει.

Το κείμενο έχει μεταφραστεί από μία αγγλική μπροσούρα της αναρχικής ομοσπονδίας, της Νοτίου Αφρικής. Το αυθεντικό κείμενο μπορεί να βρεθεί στην ιστοσελίδα τους, στο www.zabalaza.net, κάτω από τον τίτλο “Why you should not trust your school”.

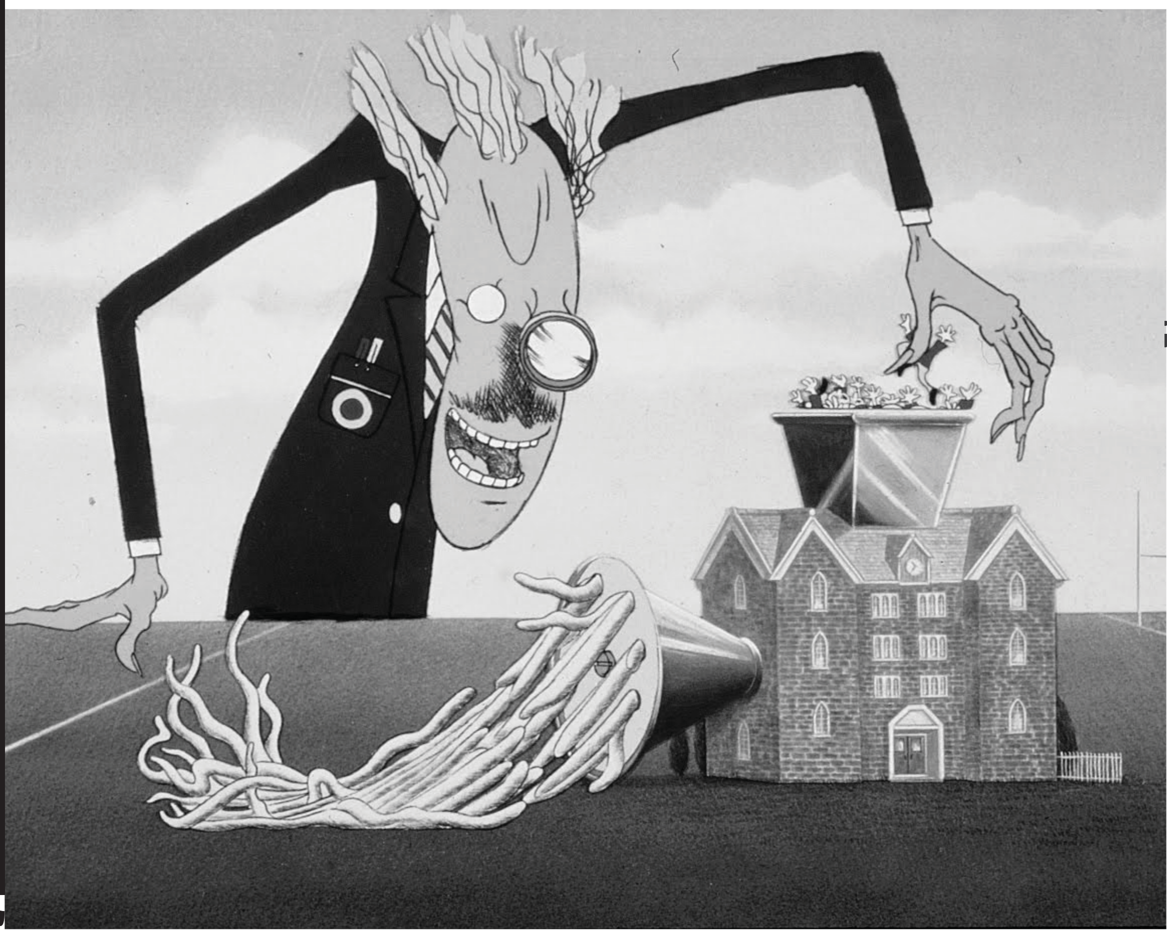

ΖΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ...
...ΤΗΣ ΡΟΥΦΙΑΝΙΑΣ...
...ΤΩΝ ΕΝΣΤΟΛΩΝ ΦΡΟΥΡΩΝ...
...ΤΩΝ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΩΝ...
...ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ...
ΛΥΚΕΙΟ
ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
...ΤΩΝ ΚΑΓΚΕΛΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΥ...
ΤΙΠΟΤΑ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΤΑ!
ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΞΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ

Περί οικογένειας, πατρίδας, θρησκείας.. τζαι σχολείου

Γεννιέσαι έτσι ωραία τζαι καλά, τυχαία, σε μιαν πατρίδα, με μιαν άλφα οικογένεια, που, ανάλογα με το που εγεννήθηκες, εν έσχεις οποιανδήποτε επιλογή. Στο δημοτικό διδάσκεσαι πάνω απ' όλα ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ-ΠΑΤΡΙΣ-ΘΡΗΣΚΕΙΑ! Δηλαδή αγαπητό σύστημα, πάνω απ' όλα οι αξίες που εγώ εν εθκιάλεξα... Πρέπει εγώ να θαυμάζω την οικογένεια που εγώ εν εθκιάλεξα που μπορεί να εν τζαι χάλι μαύρο, μπορεί να εν τζαι πολλά καλά [πάλε θέμα τύχης]... Πρέπει να πάω στον στρατό μου τζαι να πεθάνω για τούτην την πατρίδα επειδή τυχαία εγεννήθηκα δαμέ! Πρέπει να προσκυνώ είδωλα τζαι Θεούς που μου εβάλαν στο μυαλό όταν ήμουν ενός χρονού πόσον ήμουν όταν εβαφτίστικα τζαι που το σχολειό που τάχα λαλούν σου να κάμεις θρησκευτικά.. Γιατί εν το αλλάσετε το γαμημένο το όνομα τζαι κάμετε το επιτέλους Χριστιανικά .. Αφού μόνο για τον Χριστιανισμό μαθαίνετε μας τζαι το τι εννά πάθουμεν αν δεν ακούμε τον θεό τζαι, τι εννά γίνει που εννά πεθάνουμεν, τζαι μάθετε την μιαν προσευχή πόξω θέλετε εν θέλετε, βαλτέ σταυρό θέλετε εν θέλετε, εμπάτε στην εκκλησιά τζαι προσκυνήστε θέλετε εν θέλετε! Ακάθεκτο φασισταριό δηλαδή...

Σε μιαν ηλικία των 15 - 20 έσχεις τόσα πράματα μες στον νου σου που εμένα προσωπικά εν με κόφτουν καθόλου τούτα. Έσχεις να ζήσεις τον έρωτα σου έσχεις να περάσεις ωραία με τους φίλους σου, να κυνηγήσεις την κοπέλα που θέλεις, να πάεις το έξω σου, να μεθύσεις, να κάμεις ότι γουστάρεις. Αλλά για τον γύρω κόσμο τα πάντα περιβάλλουνται γύρω που το σχολειό. Τα πάντα πρέπει μια ζωή να εισάγονται τζαι να χωρούν μέσα στα κοινωνικά πρότυπα που επιβάλλει τούτη η διαφθαρμένη τζαι ξεπεσμένη κοινωνία. Συνέχεια ακούεις που τον περίγυρο σου ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΝ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΟΥ! Ε οι ρε παιθκιά ένεν η ζωή μου. Αν αύριο έχω εξέταση αλλά σήμερα είμαι χάλια επειδή εμάλλοσα με την φίλη μου στ' αρχίδια μου η εξέταση τζαι το σχολείο. Ίσως το σχολείο ένι η δουλειά μου αλλά ποττέ μα ποττέ η δουλειά μου έννενι ούτε ενάνε η ζωή μου! Τζαι εν καλά να το χωνέψουν τούτο κάποιοι γονείς...

Revuelta (www.sarakiskepsis.blogspot.com)

We don't need no education
We don't need no thought control
No dark sarcasm in the class room
Teachers leave those kids alone
Hey, teachers! Leave those kids alone!

Αυτή

Τρώει τα παιδιά της
πίνει το αίμα των νεκρών της
κάνει κήρυγμα στους κουφούς
δεν γνωρίζει ανώτερες αξίες

Ξεχνάει τον δρόμο της
σκοντάφτει από προδοσία σε προδοσία
από λάθος σε λάθος
κοιμάται στις ήττες της

Κάθε παιδί μαθαίνει στο σχολείο
πως είναι ανώφελη
ο λαός κατάλαβε επιτέλους
πως δεν τη θέλει

Τόσες φορές μ' ακρίβεια αποδείχτηκε
πως δεν μπορεί να νικήσει
Αυτοί που το απόδειξαν
δεν κοιμούνται ήσυχα

Όσοι πιστεύουν σ' αυτή
κουράζονται πότε-πότε απ' τις
αμφιβολίες
Μερικοί που τη μισούν
ξέρουν πως έρχεται

Έριχ Φρηντ, 'Φωνές χωρίς Πατρίδα'

Σπίτι-σχολείο-σπίτι-ιδιαίτερα-σπίτι-τηλεόραση-διασκέδαση-σπίτι-σχολείο

Μέσα στον όχλο νεκρική σιγή,
χροιά εγκατάλειψης καίει τα σωθικά του
το ατροφικό πνεύμα πνιγμένο,
στο βαρύ του ροχαλητό
Καλυμμένο χρόνια με πτυχία, κενές γνώσεις
δήθεν αγάπες και φτηνά πιστεύω
Χωρίς πια να προσπαθεί- να ελπίζει ή να αποζητά φυγή
ένα πρωί πεθαίνει από ραστώνη

Σπίτι-δουλειά-σπίτι-ωρα για την οικογένεια-χρέη-έρωτας-δουλειά

Αερικό

ΨΗΦΟΘΗΡΙΑ, ΛΟΓΟΙ
ΚΙ ΕΜΒΑΤΗΡΙΑ

ΔΕΝ ΕΦΕΡΑΝ ΠΟΤΕ
ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ...

Να κλείσεις τη πληγή θανατηφόρα και μες στα νέα ψάχνεις για δουλεία
τα δάκρυα σου γίνονται μαστίγια και τον λαιμό σου σφίγγουν σα θηλιά
όσα τα κέρδισες με τα μαρτυρία τα παζαρεύουν πάλι στα χαρτιά
τρέχεις να ψάξεις μες στα καταφύγια και βρίσκεις μια αιχμάλωτη γενιά
Μια πλαστική ανέμισες σημαία πίστεψες σ' έναν άγνωστο θεό
κρέμασες το μυαλό σε μια κεραία ειδήσεις σίριαλ και τσίμπλα ροκ
και πως θα ξημερώσει άλλη μέρα όταν τα λάθη κλέβουν τον καιρό
και πως θα ξημερώσει άλλη μέρα όταν το ψέμα σέρνει τον χορό
Ζωγράφισε ένα ήλιο στο ταβάνι μίλησε με τ' αγέρι της νυχτιάς
και χόρεψε μαζί με τη σκιά σου στους ήχους μιας αδύναμης καρδιάς
πάρε τηλέφωνο την μοναξιά σου ή βγες ξανά στον δρόμο της φωτιάς
πάρε τηλέφωνο την μοναξιά σου ή βγες ξανά στον δρόμο της φωτιάς

